

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/154/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323201920
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2323201920.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobkyne: A. A. B. C., nar. X.XX.XXXX, bytom D. E. XXX, zastúpenej advokátkou: Mgr. Jana Benková, so sídlom Veľký Grob 386, proti žalovanému: F. B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XXX, zastúpenému advokátom: JUDr. Ing. Arpád Barczy, so sídlom T. Vansovej 225/3, Galanta, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 2. októbra 2024 č. k. 35C/47/2023-501 v spojení s opravným uznesením z 3. októbra 2024 č.k. 35C/47/2023-519, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV., V. a VII. r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie výrokom I. zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území D. E., okres Galanta, obec D. E., evidovaným Okresným úradom Galanta, katastrálnym odborom na LV č. XXXX ako pozemok vedený ako parcela registra "C" pod parcelným číslom 76/5 o výmere 307 m², druh pozemku: záhrada, pozemok vedený ako parcela registra "C" pod parcelným číslom 76/6 o výmere 238 m², druh pozemku: záhrada, pozemok vedený ako parcela registra "C" pod parcelným číslom 76/7 o výmere 259 m², druh pozemku: záhrada, pozemok vedený ako parcela registra "C" pod parcelným číslom 76/8 o výmere 250 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, stavba so súpisným číslom XXX, druh stavby: rodinný dom, postavený na parcele registra "C" pod parcelným číslom 76/8; výrokom II. prikázal nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území: D. E., okres Galanta, obec D. E., evidované Okresným úradom Galanta, katastrálnym odborom na LV č. XXXX ako pozemok vedený ako parcela registra "C" pod parcelným číslom 76/5 o výmere 307 m², druh pozemku: záhrada, pozemok vedený ako parcela registra "C" pod parcelným číslom 76/6 o výmere 238 m², druh pozemku: záhrada, pozemok vedený ako parcela registra "C" pod parcelným číslom 76/7 o výmere 259 m², druh pozemku: záhrada, pozemok vedený ako parcela registra "C" pod parcelným číslom 76/8 o výmere 250 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, stavba so súpisným číslom XXX, druh stavby: rodinný dom, postavený na parcele registra "C" pod parcelným číslom 76/8 v celosti do výlučného vlastníctva žalobkyne; výrokom III. uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému titulom náhrady za spoluvlastnícky podiel sumu vo výške 86.398 eur, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom IV. uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému 6.182,69 eura, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom V. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 14.400 eur, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; výrokom VI. žalobu v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 15.050 eur zamietol a výrokom VII. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 137 ods. 1, § 141 ods. 1, § 142 ods. 1, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“).

3. Vecne dôvodil tým, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným Okresným úradom Galanta, odborom katastrálnym na LV č. XXXX, kat. úz. D. E. ako parcely registra „C“ parc. č. 76/5, 76/6, 76/7 a 76/8 a stavba - rodinný dom súp. č. XXX na parcele č. 76/8 tak, že nehnuteľnosti budú prikázané do výlučného vlastníctva žalobkyne, ktorá mala byť titulom finančného vyrovnania zaviazaná zaplatiť žalovanému sumu 50.000 eur do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V zmysle následne pripustenej zmeny žaloby žalobkyňa navrhla, aby jej súd uložil povinnosť zaplatiť žalovanému titulom náhrady za spoluvlastnícky podiel sumu 57.800,55 eura a ďalej si v rámci širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva uplatnila voči žalovanému aj nárok na zaplatenie sumy 23.267,31 eura (29.450 eur – 6.182,69 eura – polovica splátok hypotekárneho úveru, ktorý platil žalovaný od 22.6.2022 do 14.7.2023) v rámci toho si uplatnila nárok na zohľadnenie investície žalobkyne vo výške 30.100 eur, ktoré získala od rodičov s tým, že od žalovaného požaduje 15.050 eura, a nárok za neužívanie nehnuteľností, resp. za užívanie žalovaným nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu vo výške 14.400 eur späťne za 3 roky, keďže medzi spoluvlastníkmi nedošlo k dohode o náhrade za jej užívanie žalovaným.

4. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na 2.9.2024 (pondelok), termín ktorého brali strany na vedomie na pojednávaní dňa 19.5.2024. V podaní doručenom súdu 2.9.2024 (odoslané 1.9.2024, doručené v deň nariadeného pojednávania) označenom ako vyjadrenie k znaleckému posudku právny zástupca žalovaného o.i. uviedol, že v období od 10.7. do konca augusta bol na zahraničnej dovolenke a k veci sa vyjadrí ústne do zápisnice na pojednávaní 2.9.2024. V deň pojednávania 2.9.2024 o 8.14 hod zamestnankyňa právneho zástupcu žalovaného ospravedlnila neprítomnosť právneho zástupcu žalovaného z dôvodu náhleho vážneho zhoršenia zdravotného stavu a požiadala o odročenie pojednávania. Výzvou prostredníctvom elektronickej pošty z 2.9.2024 o 8.23 hod súd požiadal kanceláriu právneho zástupcu žalovaného o doloženie písomného lekárskeho potvrdenia o zdravotnom stave právneho zástupcu žalovaného, ktorý mu bráni v účasti na pojednávaní. Rovnako telefonicky pred týmto pojednávaním sudkyňa upozornila kanceláriu, že pokiaľ dôvod odročenia nebude riadne doložený, súd ho akceptovať nebude. K doloženiu dôvodu odročenia do doby začatia pojednávania nedošlo. Právna zástupkyňa žalobkyne nesúhlasila s odročením pojednávania, pretože zo strany právneho zástupcu žalovaného nebol preukázaný dôvod odročenia, ani tvrdené čerpanie dovolenky. Súd prvej inštancie uviedol, že pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov, ktorých existencia musí byť súdu súčasne riadne doložená. Ako uviedol Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/167/2010 „Pokiaľ odporca v danom prípade nepreukázal dôvod svojej neprítomnosti na pojednávaní, zostala jeho žiadosť o odročenie pojednávania len v rovine ničím nepodloženého tvrdenia, na ktoré nebolo možné prihliadať. Súd prvého stupňa, ktorý v danej procesnej situácii vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti odporcu, neodňal odporcovi možnosť realizácie žiadneho procesného oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania. Postupom, ktorý sa nepriečil Občianskemu súdnemu konaniu, nemohla byť odporcovi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f) OSP.“ Citované rozhodnutie bolo podľa súdu prvej inštancie možné aplikovať aj na prejednanú vec, predovšetkým v situácii, keď bol právny zástupca upovedomený o potrebe preukázania existencie vážneho dôvodu, inak súd jeho žiadosť nevyhoví. Hoci sa tento postup vzhľadom na rozličné životné situácie môže javiť veľmi striktný, v danom prípade bol vyvolaný okolnosťami prípadu. Ako bolo uvedené, právny zástupca žalovaného zaslal súdu podanie z 1.9.2024 o 13.59 hod, v ktorom uvádzal, že do konca augusta bol na dovolenke a z tohto dôvodu sa k veci vyjadrí na pojednávaní 2.9.2024 do zápisnice. Na uvedené pojednávanie sa však nedostavil. Skutočnosť, že sa žalobca do konca augusta zdržiaval na dovolenke mimo územia Slovenskej republiky však právny zástupca žiadnym spôsobom nepreukázal. Na druhý deň po pojednávaní konanom 2.9.2024 doložil potvrdenie od lekára z 3.9.2024, na ktorom je uvedené, že pacient uviedol, že v nedeľu sa vrátil z Egypta. Na základe všeobecne známych skutočností, následne preverených na príslušnom oddelení Okresného súdu Galanta, však mal súd závažné pochybnosti o pravdivosti týchto tvrdení. V rámci reportáže odvysielanej televíziou JOJ dňa 30.8.2024 (aj v čase vyhlásenia rozsudku dostupnej v archíve televízie) právny zástupca žalovaného v piatok 30.8.2024 pred budovou Okresného súdu Galanta poskytoval rozhovor ako obhajca v trestnej veci. Z preverenej činnosti súdu bolo následne zistené, že právny zástupca bol vyššou súdnou úradníčkou v konaní XXX/XX/XXXX za účelom ustanovenia za obhajcu kontaktovaný ešte 27.8.2024 (v utorok), s čím súhlasil, a dňa 30.8.2024 bol v čase od 12.00 hod do 15.10 hod prítomný na výsluchu obvinených ako zástupca v konaní XXX/XX/XXXX na Okresnom súde Galanta. Súd mal preto vedomosť o tom, že právny zástupca žalovaného sa v týždni predchádzajúcom pojednávaniu konanému 2.9.2024 nachádzal na území SR a dokonca aj na tamomšom súde a vykonával svoje povolanie. Právny zástupca žalovaného tak mal možnosť riadne a včas realizovať procesné úkony v konaní, tak aby predišiel prípadnému zmareniu

pojednávania. Keďže v dôsledku uvedeného mal súd pochybnosti o hodnovernosti tvrdení právneho zástupcu žalovaného, trval na preukázaní existencie dôvodu odročenia.

5. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, žalovaného, svedkov B. B., F. G., H. I., výpisom z LV č. XXXX, darovacou zmluvou z 19.9.2012, rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 21P 151/2019-223 z 22.6.2020, kolaudačný rozhodnutím Obce D. E. z 19.11.2014, výzvou na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva z 10.11.2022, odpoveďou z 8.12.2022, potvrdením o zostatku dlhu zo 14.3.2023, rozhodnutím Správy katastra Galanta o vklade č. V 3119/2012 z 9.10.2012, zmluvou o financovaní bývania č. 001/185485/12-001/000 zo dňa 25.9.2012, inzerátom z reality.sk., znaleckým posudkom č. 209/2023 vypracovaným Ing. Petrom Újom, ocenením CASMAR REALITY z 16.1.2024, znaleckým posudkom Ing. Petra Hurtu č. 68/2024, znaleckým posudkom č. 14/2024 Ing. Márie Morvayovej, sms správami a fotodokumentáciou, podstatným obsahom spisu OS Galanta sp.zn. 21P/151/2019.

6. Uviedol, že v prejednávanej veci bolo nesporné, že medzi spoluvlastníkmi nedošlo k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva dohodou, keďže napriek predsporovej výzve žalobkyne, ako aj pokusu o zmier v priebehu konania, žalovaný s navrhnutým vyporiadáním nesúhlasil. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobkyňa a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi každý v jednej polovici, pričom žalovaný svoj spoluvlastnícky podiel nadobudol od žalobkyne ako pôvodnej výlučnej vlastníčky na základe darovacej zmluvy z 19.9.2012, ktorou na neho previedla podiel na pozemkoch a na v tom čase rozostavanom rodinnom dome.

7. Reálne rozdelenie veci podľa výšky podielov súd prvej inštancie v danom prípade vylúčil, keďže na základe zhodných vyjadrení strán, reálne rozdelenie zastavaných pozemkov a pozemkov susediacich so stavbou, ako aj rodinného domu ako stavby určenej na bývanie nie je možné bez vynaloženia neprimerane vysokých nákladov. V priebehu konania sa strany ustálili na zhodnom návrhu, aby súd ich spoluvlastníctvo vyporiadal príkázaním nehnuteľnosti do vlastníctva žalobkyne, ktorá s týmto príkázaním súhlasila. Vzhľadom na prejavovaný záujem žalobkyne a súhlasné stanovisko žalovaného, súd nehnuteľnosti prikázal do vlastníctva žalobcu.

8. Následkom príkázania veci jednému alebo viacerým spoluvlastníkom je poskytnutie primeranej náhrady tomu spoluvlastníkovi, ktorý svoj spoluvlastnícky podiel stráca. Pri stanovovaní primeranej náhrady súd vychádzal z predložených dôkazov, a to znaleckého posudku Ing. Petra Hurtu č. 68/2024, znaleckého posudku č. 209/2023 vypracovaného Ing. Petrom Újom, znaleckého posudku č. 14/2024 vypracovaného Ing. Máriou Morvayovou a ocenení nehnuteľností vypracovaných realitnými kancelárkami CASMAR REALITY, s.r.o. a Reality J. E.. Spolu so žalobou predložený znalecký posudok č. 11/2023 vypracovaný znalcom Ing. Romeom Tanuškom bol pre potreby vyporiadania podielového spoluvlastníctva nepoužiteľný, keďže znalec podľa zadania žalobkyne vychádzal z technického stavu rodinného domu ku dňu rozvodu manželstva, t.j. 22.6.2020, ktorý dátum pre potreby vyporiadania podielového spoluvlastníctva v stave k času vyporiadania nebol relevantný. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd akceptoval súkromný znalecký posudok Ing. Petra Hurtu predložený žalobkyňou po tom, ako žalobkyňa požiadala o nariadenie znaleckého dokazovania súdom, súd tieto námietky nepovažoval za relevantné. Bolo na rozhodnutí žalobkyne, či zloží preddavok na znalecké dokazovania, ako podmienku pre nariadenie znaleckého dokazovania súdom, alebo po zvážení časových či ekonomických dosahov, predloží súkromný znalecký posudok. Obdobné stanovisko má súd aj k vyjadreniu právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní 24.1.2024, na ktorom uviedol, že „doložené ocenenia realitných kancelárií považuje za dôkazne bezpredmetné, v tejto situácii len znalecký posudok má váhu“. Aj v tomto prípade je podľa názoru súdu potrebné mať na pamäti, že žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu, t.j. každý dôkaz má rovnocenné postavenie a potenciál presvedčivosti.

9. Hodnota vyporiadavaných nehnuteľností bola medzi stranami sporná, pričom predložené znalecké dôkazy a ocenenia sa pri jej stanovení dost' výrazne rozchádzali. Všetci znalci však zhodne pri stanovení všeobecnej hodnoty nehnuteľností použili metódu polohovej diferenciácie, nakoľko konštatovali, že hodnotená stavba nie je schopná dosahovať primeraný výnos formou prenájmu, v dôsledku čoho nie je možné použiť kombinovanú metódu a pre použitie porovnávacej metódy neexistuje dostatok podkladov pre danú lokalitu a typ stavby. Znalecké posudky boli vypracované v časovom rozpätí 6 mesiacov (5.10.2023, 4.3.2024, 3.5.2024), počas ktorých boli zo strany žalobkyne i žalovaného ako dôkazy predkladané aj inzertné ponuky na údajne porovnateľné ponuky pozemkov a stavieb. Súd

sa však vzhľadom na zhodný záver znalcov o neexistencii podkladov pre lokalitu a typ pozemku/stavby, týmito ponukami bližšie nezaoberal, keďže zo stručného obsahu inzerčných ponúk nie je možné spoľahlivo zistiť, či ide o porovnateľné nehnuteľnosti k tým vyporiadavaným svojou povahou, umiestnením a možnosťami funkčného využitia. Zároveň do spisu bol zabezpečený dostatočný rozsah dôkazov vzťahujúcich sa na hodnotu priamo vyporiadavanej nehnuteľnosti.

10. Vo vzťahu k súkromným znaleckým posudkom predloženým stranami sporu súd prvej inštancie uviedol, že súd síce nemôže hodnotiť správnosť odborných záverov vyjadrených znalcom, avšak môže výsledky znaleckého dokazovania hodnotiť voľne, t.j. vo vzťahu k skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli z iných dôkazov. Najvyšší súd SR už v stanovisku sp. zn. Pls 3/80 z 23.12.1980 v časti venovanej hodnoteniu znaleckého posudku uvádzal, že „súd nemôže nekriticky preberať závery znaleckého posudku bez, aby ich hodnotil podľa § 132 OSP“ (teraz čl. 15 a § 191 CSP). Ak by súd ponechal bez povšimnutia vecnú správnosť znaleckého posudku a slepo dôveroval záverom znalca, znamenalo by to vo svojich dôsledkoch popretie zásady voľného hodnotenia dôkazov, poprelo by to možnosť súdu hodnotiť podľa jeho vnútorného presvedčenia, privilegovať znalecký dôkaz a preniesť zodpovednosť za skutkovú správnosť súdneho rozhodnutia na znalca (viď nález Ústavného súdu ČR z 30.4.2007, III. ÚS 299/06). Znalec sa vo svojom posudku nesmie obmedziť na podanie odborného záveru, ale z jeho posudku musí mať súd možnosť poznať, z ktorých zistení v posudku znalec vychádzal, akou cestou k týmto zisteniam dospel a na základe akých úvah dospel k svojmu záveru.

11. Pokiaľ ide o žalovaným predložený znalecký posudok č. 209/2023 vypracovaný Ing. Petrom Újom, znalec stanovil všeobecnú hodnotu nehnuteľností na hodnotu 328.868,58 eura (z toho stavby 225.713,60 eura a pozemky 103.154,98 eura). Žalobkyňa vyjadrila nesúhlas so stanovenou všeobecnou hodnotou nehnuteľnosti a formulovala aj konkrétne námietky k postupu znalca. Poukazovala na to, že rodinný dom je postavený z muriva tvárnice Ytong Lambda 375 mm (čo potvrdil aj znalec), znalec však v príslušnom bode zadal murivo z tehál s bodovým hodnotením 1290 bodov, hoci správne malo byť 4.2.d. murované z iných materiálov (calsilox, siporex, calofrig) v skladobnej hrúbke nad 30 do 40 cm s bodovým hodnotením 735 bodov. Znalec svoj postup pri svojom výsluchu zdôvodnil tým, že konkrétna skladba danej steny v metodike nie je, a preto použil najbližšie porovnateľné prevedenie. Pripustil, že alternatívne by bolo možné murivo menšej hrúbky, ale to by bolo potrebné vypočítať zateplenie. Takéto vysvetlenie znalca však súd nepovažoval za dostatočné, keďže na jeho základe nemožno zistiť, či by bodové hodnotenie položky podľa bodu 4.2.d. zodpovedajúcej reálnemu stavu po (zrejme komplikovanejším) dopočítaní zateplenia zodpovedalo znalcom použitému prevedeniu; znalec stanovil priemerný koeficient polohovej diferenciacie vo výške 0,5 v rozpore s Metodikou výpočtu všeobecnej hodnoty nehnuteľností a stavieb USI v Žiline. V Metodike je v tabuľke orientačných priemerných koeficientov predajnosti v SR pre obce a bytové budovy (t.j. aj rodinné domy) doporučený koeficient v intervale 0,20 - 0,30. V prípadoch, ak ide o samostatnú obec, ktorá tvorí obytnú časť mesta alebo oblasť so zvýšeným záujmom o kúpu nehnuteľností, je možné priemerný koeficient predajnosti zvýšiť o max. 0,15 oproti pôvodnému koeficientu, prislúchajúcemu pôvodnému zaradeniu. V posudzovanej veci tak v intervale 0,35 - 0,45 max (resp. podľa praxe 0,3 - 0,4). Znalec pri svojom výsluchu v tejto súvislosti uviedol, že znalecké dokazovanie sa riadi metodikou, ale musia byť zároveň zohľadnené všetky vplyvy a jeho odborný pohľad znalca mu bráni v tom, aby použil koeficient pre obec, keďže výsledná hodnota by bola mimoriadne nízka. Ani toto vysvetlenie však súd nepovažoval za presvedčivé, keďže vágny odkaz na odborný pohľad znalca neposkytuje súdu žiadny obraz o tom, z akých zistení a úvah znalec pri odklone od metodiky vychádzal; znalec nesprávne stanovil jednotkovú východiskovú hodnotu vo výške 80% z východiskovej hodnoty mesta Bratislava 66,39 eura/m². Podľa vyhlášky MS SR č. 213/2017 Z.z. obce a lokality v okolí miest so zvýšeným záujmom o kúpu nehnuteľností na bývanie alebo rekreáciu môžu mať jednotkovú východiskovú hodnotu do 80% z východiskovej hodnoty obce (mesta), z ktorej vyplýva zvýšený záujem.

12. Súd prvej inštancie konštatoval, že v samotnom znaleckom posudku znalec len stručne uviedol, že pozemky sú v zastavanom území obce D. E., charakter terénu je rovinatý, pozemok má obytnú polohu, Obec D. E. má 1430 obyvateľov a v lokalite je zvýšený záujem o kúpu pozemkov. Na pojednávaní doplnil, že obec je v relatívnej blízkosti mesta Bratislava, má to vplyv na kupujúcich, ak majú dobrú dostupnosť, sú tam do pol hodiny. Keby sa podľa znalca použila východisková hodnota mesta Trnava ako krajského mesta, nedala by sa dosiahnuť hodnota, ktorá by tam mala podľa jeho odborného odhadu a podľa zverejnených internetových ponúk mala byť. Súd upriamil pozornosť na to, že pri ďalšej otázke zameranej na rozdiel v hodnotách inzerovaných ponúk nehnuteľností (235,13 eura za m² a 164,64 eura za m²) a hodnote stanovenej znalcom 312,14 eura za m², znalec uviedol, že takto stanovené hodnoty

nemajú žiadnu výpovednú hodnotu, nevychádzajú zo žiadnej metodiky, sú len informatívne, keďže nebola použitá porovnávacia metóda. Pokiaľ však zverejnené internetové ponuky nemajú výpovednú hodnotu, vyplýva z toho, že znalec východiskovú hodnotu opätovne stanovil len na základe jeho odborného pohľadu, východiská ktorého však žiadnym spôsobom neobjasnil ani v znaleckom posudku, ani pri svojom výsluchu. Znalec žiadnym spôsobom reálne neodôvodnil záver, že sa jedná o obec so zvýšeným záujmom o kúpu pozemkov. Obec D. E. sa nachádza vo vzdialenosti cca 65 km od Bratislavy a patrí do iného kraja. Podľa názoru súdu znalec relevantným spôsobom nezdôvodnil použitie vyššej jednotkovej východiskovej hodnoty s odkazom na údajný zvýšený záujem o kúpu pozemkov, keďže obec sa nenachádza v okolí mesta Bratislava a žiadny zvýšený záujem z dostupných podkladov nevyplýva. Obec nie je v okolí hlavného mesta Bratislava a nie je ani súčasťou krajského mesta Trnava, ide o samostatnú obec s počtom obyvateľov cca 1430, ktorá nepredstavuje vyhľadávanú rekreačnú oblasť s infraštruktúrou potrebnou pre takýto účel (občianska vybavenosť je na úrovni menšej obce). Znalec nesprávne určil ďalšie dielčie koeficienty - napr. koeficient dopravných vzťahov pre pozemky v mestách s možnosťou využitia mestskej hromadnej dopravy, keď obec D. E. nie je mestom a ani v blízkom meste E. nechodí MHD. Vzhľadom na vecnú nesprávnosť niektorých parametrov použitých znalcom, nevysvetlenie odklonov od metodiky, nepresvedčivosť jeho záverov založených prevažne na „odbornom pohľade“ znalca, súd znalecký posudok nepovažoval za relevantný podklad pre stanovenie hodnoty nehnuteľnosti.

13. Bez bližšieho zdôvodnenia žalovaný do spisu zabezpečil aj ďalší súkromný znalecký posudok vypracovaný Ing. Máriou Morvayovou, v ktorom znalkyňa stanovila všeobecnú hodnotu tých istých nehnuteľností na hodnotu 330.389,10 eura (z toho stavby 215.777,14 eura a pozemky 114.611,96 eura), pričom žalovaný poukazoval na to, že táto hodnota potvrdzuje hodnotu nehnuteľnosti stanovenú znaleckým posudkom Ing. Úja. Žalobkyňa však prostredníctvom svojej právnej zástupkyne poukázala na účelovosť tohto znaleckého posudku a zaujatosť znalkyne, ktorá je bývalou kolegyňou žalovaného a osobou, ktorá im bola na svadbe a osobne ich navštívila, keď sa im narodilo dieťa. Znalkyňa podľa žalobkyne znalecký posudok vypracovala tak, aby podporil žalovaným už predložený znalecký posudok, pričom odstránila niektoré vady. Po oboznámení sa s posudkom súd konštatoval, že námietky žalobkyne sú opodstatnené a spochybňujú hodnovernosť znaleckého posudku v rozsahu nesprávneho uvedenia materiálu muriva a tým bodového navýšenia rovnakým spôsobom, ako to urobil Ing. Új. Znalkyňa v rozpore s vlastným technickým popisom, ako aj so zisteniami znalcov Ing. Úja a Ing. Hurtu, nesprávne špecifikovala a bodovo navýšila rozvody vody (o 20 bodov navyše), podmurovku (o 105 bodov viac), schody (o 210 bodov viac), počet umývadiel (+ 10 bodov), počet kúpeľní (+80 bodov), počet elektrických rozvádzačov (+240 bodov), akvárium, ktoré je len doplnkom nie pevne zabudovaným (180 bodov). Znalkyňa tak v rozpore so zisteniami nielen Ing. Hurtu, ale aj Ing. Úja nadhodnotila rozpočtový ukazovateľ o 1400 bodov. Žalobkyňa poukázala aj na ďalšie položky, ktoré nezodpovedajú reálnemu prevedeniu na nehnuteľnostiach a znalkyňa prostredníctvom nich navyšuje hodnotu nehnuteľnosti - oplatenie zozadu s posuvnou kovovou bránou, hoci brána je dvojkridlová otváracia, zväčšenie plochy plota od ulice uvedením nesprávneho údaju o jeho výške a dĺžke, nesprávny popis oplatenia z boku. Znalkyňa do posudku pridala položku „Podmurovka betónová monolitická alebo prefabrikovaná“, ktorá sa však v znaleckých posudkoch znalcov Úja a Hurtu neuvádza a v skutočnosti podľa žalobkyne neexistuje. Znalkyňa nesprávne uvádza aj údaj o materiále, z ktorého je vodovodná prípojka. Ako dôvodné súd vyhodnotil aj námietky žalobkyne o zmatečnosti obsahu znaleckého posudku v niektorých častiach, keď v jednej časti znalkyňa uvádza, že obec má 1300 obyvateľov, v ďalšej, že 2123 obyvateľov. V posudku je uvedené, že dopyt po nehnuteľnostiach je v súčasnej dobe nižší ako ponuka na trhu s nehnuteľnosťami. Znalkyňa stanovila jednotkovú východiskovú hodnotu vo výške 70% z východiskovej hodnoty mesta Bratislava bez akéhokoľvek zdôvodnenia. Rovnako ako pri znaleckom posudku Ing. Úja tak súd konštatoval, že znalkyňa relevantným spôsobom nezdôvodnila použitie vyššej jednotkovej východiskovej hodnoty, keďže obec sa nenachádza v okolí mesta Bratislava a žiadny zvýšený záujem z dostupných podkladov nevyplýva, sama znalkyňa dokonca konštatuje, že ponuka prevyšuje dopyt. Obec nie je v okolí hlavného mesta Bratislava a nie je ani súčasťou krajského mesta Trnava, ide o menšiu samostatnú obec, ktorá nepredstavuje vyhľadávanú rekreačnú oblasť s infraštruktúrou potrebnou pre takýto účel. Aj znalkyňa Morvayová nesprávne určila niektoré dielčie koeficienty, napr. koeficient všeobecnej situácie podľa položky 4., hoci obec nie je v dosahu miest nad 50000 obyvateľov, či koeficient dopravných vzťahov, keďže obec nie je mestom s možnosťou využitia MHD. Vzhľadom na veľký rozsah skutkových väd, len pokiaľ ide o technický popis nehnuteľností, na ktorý poukázala žalobkyňa a ktorý je zjavný aj po konfrontácii posudku s posudkami znalcov Ing. Úja a Ing. Hurtu, je možné konštatovať, že správnosť podkladov získaných znalkyňou pre vypracovanie znaleckého posudku je spochybnená

a tým aj hodnovernosť jeho záverov. Použitie niektorých koeficientov zjavne nemá základ v reálnych podmienkach malej obce ako je D. E. a navýšenie východiskovej hodnoty vo vzťahu k mestu Bratislava nebolo v znaleckom posudku žiadnym spôsobom zdôvodnené, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

14. Zo znaleckého posudku Ing. Petra Hurtu č. 68/2024 vyplýva, že znalec stanovil všeobecnú hodnotu tých istých nehnuteľností na hodnotu 255.194,92 eura (z toho stavby 180.898,46 eura a pozemky 74.296,46 eura). Pri analýze polohy nehnuteľností znalec vychádzal z toho, že nehnuteľnosť sa nachádza v širšom centre obce. Pozemok má samostatný prístup z cesty. V lokalite sa nachádzajú prevažne rodinné domy. Od krajského mesta Trnava je obec vzdialená približne 17 km a od Bratislavy 60 km. V blízkosti obce sa nachádza rýchlostná komunikácia R1, ktorá spája obec s diaľnicou D1. Obec je teda v blízkosti rýchlostných komunikácií a má dobré prepojenie s Bratislavou, Trnavou a Nitrou. Okrem osobnej dopravy je k dispozícii aj autobusová. V blízkosti je občianska vybavenosť na úrovni obce. Obec susedí s mestom E.. Pre stavbu znalec zvolil priemerný koeficient polohovej diferenciácie 0,4. Vo vzťahu k pozemkom východiskovú hodnotu navýšil vo vzťahu k mestu Trnava (80% z 26,56 eura/m²) z dôvodu potreby zohľadnenia mesta Trnava (krajské mesto), pretože jednotková VH určená pre Obec D. E. je v praxi príliš nízka a neodráža skutočnú hodnotu pozemkov. Súd dospel k záveru, že znalec relevantným spôsobom zdôvodnil použitie vyššej jednotkovej východiskovej hodnoty s odkazom na dobré prepojenie s krajským mestom Trnava prostredníctvom rýchlostnej cesty, umožňujúce dostupnosť pracovných alebo študijných príležitostí, kedy nevychádzal z východiskovej jednotkovej hodnoty 3,32 eura, čo by zodpovedalo Obci D. E. ako obci do 5000 obyvateľov, ale východiskovú hodnotu stanovil vo výške 80% z východiskovej hodnoty pozemkov v krajskom meste Trnava, teda na sumu 21,25 eura/m². Znalec pri stanovení všeobecnej hodnoty pozemkov a stavby využitím metódy polohovej diferenciácie postupoval v súlade s ust. vyhlášky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, pričom prihliadol na ich potenciál s ohľadom na ich polohu a funkčné využitie. Znalecký posudok aj pri vymedzení koeficientov majúcich vplyv na hodnotu nehnuteľnosti zohľadňuje viac faktorov navyšujúcich v konečnom dôsledku celkovú hodnotu nehnuteľností. Podľa názoru súdu prvej inštancie závery znaleckého posudku zohľadňujú reálny stav užívania pozemkov a stavieb a sú relevantným podkladom pre stanovenie všeobecnej hodnoty vypořiadavanej nehnuteľnosti.

15. Žalovaný znalecký posudok Ing. Hurtu prevzal 18.3.2024. V podaní doručenom súdu 7.5.2024 právny zástupca žalovaného uviedol, že znalecký posudok hlboko podhodnocuje predmetnú nehnuteľnosť a na pojednávaní 15.5.2024 doplnil, že znalecký posudok je podhodnotený z hľadiska použitia koeficientov pre výpočet všeobecnej hodnoty. Pojednávanie konané dňa 15.5.2024 bolo odročené na 2.9.2024. Následné vyjadrenie žalobkyne zo 14.6.2024 právny zástupca žalovaného prevzal 13.7.2024. Dňa 2.9.2024, t.j. v deň konania nariadeného pojednávania, bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k znaleckému posudku Ing. Hurtu. Právny zástupca žalovaného zároveň uviedol, že v období od 10.7. do konca augusta bol na zahraničnej dovolenke a nebolo v jeho možnostiach oboznámiť sa s podaním žalobkyne, ku ktorému sa vyjadrí na pojednávaní 2.9.2024 do zápisnice. Súd uviedol, že uznesením z 26.9.2023, č.k. 35C/47/2023 bol žalovaný v zmysle § 167 ods. 4 CSP poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania. Účelom sudcovskej koncentrácie konania bolo zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania a zamedziť tak špekulatívnemu postupu strán (napr. v podobe oneskorene predkladaných vyjadrení obsahujúcich nové skutkové tvrdenia alebo nové návrhy na vykonanie dokazovania, ktorý bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania) smerujúcemu k zbytočnému predlžovaniu konania (a k vzniku prietahov v konaní), a zabezpečiť tak, aby poskytnutie súdnej ochrany bolo rýchle a účinné (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo 43/2018 z 26.2.2019). Strana sporu má procesnú povinnosť predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, v prípade porušenia povinnosti môže nastúpiť sankcia predpokladaná v § 153 ods. 2 a 3 CSP, prípadne aj iné právne následky. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konalo starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. V danom prípade mal žalovaný dôkazný prostriedok v podobe súkromného znaleckého posudku Ing. Hurtu k dispozícii od 18.3.2024. Súd mal za to, že žalovaný mal dostatok času na sformulovanie konkrétnych námietok proti obsahu znaleckého posudku alebo postupu znalca. Pokiaľ tak žalovaný urobil po viac ako piatich mesiacoch, a to písomným podaním doručeným v deň pojednávania 2.9.2024, súd rozhodol, že tento prostriedok

procesnej obrany nebol uplatnený včas a na podanie žalovaného zo dňa 2.9.2024 a k nemu pripojené prílohy neprihliadal.

16. Vzhľadom k uvedenému, keďže žalovaný neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by závery znalca Ing. Hurtu alebo jeho postup spochybnili, súd záver znaleckého posudku akceptoval. Hodnota nehnuteľností stanovená týmto znaleckým posudkom bola zároveň potvrdená aj ďalšími dôkazmi, a to oceneniami vyporiadovaných nehnuteľností vypracovaných realitnými kancelárkami (CASMAR REALITY, s.r.o., Reality J. E.), ktoré odhadli cenu na 240.000 eur a 237.000 eur. Právny zástupca síce spochybnil dôkaznú váhu týchto listín, k tomuto argumentu sa však súd už vyjadril vyššie. Znalecký posudok Ing. Hurtu, závery ktorého boli podporne potvrdené vyjadreniami osôb podnikajúcich v oblasti kúpy a predaja nehnuteľností, tak predstavuje relevantný podklad pre stanovenie primeranej náhrady za spoluvlastnícky podiel.

17. Medzi stranami nebolo sporné, že na nehnuteľnostiach viazne ťarcha v podobe záložného práva v prospech tretej osoby (K., L.) zabezpečujúceho pohľadávku zo zmluvy o úvere, ktorú čerpali žalobkyňa a žalovaný ako spoludlžníci. Medzi stranami nebolo sporné, že k 8.9.2023 bol zostatok pohľadávky z titulu úveru vo výške 82.398,91 eura. V priebehu konania strany sporu svoje nesporné tvrdenie vo vzťahu k výške zostatku úveru žiadnym spôsobom nemodifikovali, a preto súd z tejto hodnoty ako hodnoty záložného práva vychádzal pri stanovení trhovej všeobecnej ceny nehnuteľnosti. Cena nehnuteľnosti tak predstavovala 172.796,01 eura (255.194,92 - 82.398,91). Nakoľko na základe zhodného návrhu strán sporu súd spoluvlastníctvo vyporiadal tak, že žalobkyňu nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva, súčasne jej uložil povinnosť zaplatiť žalovanému primeranú náhradu za jeho podiel v jednej polovici, t.j. sumu 86.398 eura.

18. V priebehu konania žalobkyňa rozšírila svoj žalobný návrh o ďalšie nároky a domáhala sa vyporiadania spoluvlastníctva v širšom zmysle. Vyporiadanie zrušovaného podielového spoluvlastníctva sa vykonáva v širšom zmysle na návrh strany; v rámci neho sa prihliada nielen na to, do akej miery niektorý zo spoluvlastníkov zhodnotil spoločnú vec, ale prípadne aj na to, či pri hospodárení so spoločnou vecou účelne vynaložil náklady nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. O týchto nárokoch súd rozhoduje len na návrh alebo vzájomný návrh, pričom súd o týchto nárokoch rozhoduje samostatným výrokom rozsudku, a nie len v rámci rozhodovania o náhrade za spoluvlastnícky podiel. Pohľadávka z titulu zaplataenia náhrady za spoluvlastnícky podiel vzniká až právoplatnosťou rozsudku o zrušení spoluvlastníctva, kým pohľadávka z vynaložených nákladov vzniká od okamihu ich vynaloženia.

19. Žalobkyňa v rámci širšieho vyporiadania žiadala zohľadniť investície žalobkyne vynaložené na spoločnú nehnuteľnosť vo výške 30.100 eur, ktoré získala od svojich rodičov, čím od žalovaného požadovala sumu 15.050 eur. Tento nárok žalobkyňa bližšie špecifikovala ešte v žalobe, kde uviedla, že základy domu, inžinierske siete a oplotenie pozemku v celkovej sume investícií 16.000 eur realizovala žalobkyňa z financií, ktoré jej boli darovali rodičia. Okrem toho jej výlučným vkladom bola suma 14.000 eur, z ktorej boli financované zateplenie domu + fasáda, zámková dlažba a brány (predná a zadná). Vo vyjadrení z 13.9.2023 žalobkyňa zopakovala, že ona sama začala stavať základy domu, inžinierske siete, oplotenie pozemku, zateplenie domu a fasádu, zámkovú dlažbu a brány za pomoci svojich rodičov. Ďalej žalobkyňa uviedla, že jej rodičia darovali do výstavby rozostavanej stavby vlastné financie, stravovali robotníkov a riešili realizáciu plynovej prípojky a preto neboli nadšení z toho, že žalobkyňa ide žalovanému previesť polovicu nehnuteľností. Zo skutkových tvrdení žalobkyne tak vyplýva, že tvrdené investície boli vynaložené na realizáciu rozostavanej stavby v čase, keď žalobkyňa bola výlučnou vlastníčkou pozemkov ako aj rozostavanej stavby. K vzniku podielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného došlo až následne, a to darovacou zmluvou z 19.9.2012, ktorou žalobkyňa previedla na žalovaného spoluvlastnícky podiel. Podľa názoru súdu je možné v rámci vyporiadania podielového spoluvlastníctva v širšom rozsahu riešiť len vzťahy spoluvlastníkov a nároky, ktoré vznikli za trvania spoluvlastníckeho vzťahu. Dary, ktoré žalobkyňa prijala od rodičov pred vznikom spoluvlastníctva, boli investíciou do jej výlučného vlastníctva a nie je ich možné zohľadniť pri širšom vyporiadaní. Z uvedených dôvodov súd návrh žalobkyne, ktorým žiadala, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť jej sumu 15.050 eur zamietol. Strany sporu vo svojich úvodných vyjadreniach uvádzali skutkové tvrdenia o okolnostiach nadobudnutia vlastníctva žalobkyne k pozemkom, zabezpečovania stavebného povolenia, investícií vynaložených do 19.9.2012 (do podpísania darovacej zmluvy) a v tejto súvislosti pripojili listinné dôkazy a navrhli vykonanie dokazovania výsluchmi svedkov. Vzhľadom na vyššie uvedený záver súdu, že pre širšie vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je rozhodujúcim dátum vzniku podielového

spoluvlastníctva, považoval súd za nadbytočné prihladať na tieto skutkové tvrdenia, vyhodnocovať obsah listinných dôkazov a vykonávať navrhnuté dokazovanie. Súd zároveň poukazuje na to, že strany sporu po oboznámení podľa 181 ods. 2 CSP predbežný záver súdu akceptovali a na vykonaní dokazovania v tomto smere netrvali.

20. Strany v konaní ďalej navrhli, aby súd vyporiadal nárok žalovaného vo výške 6.182,69 eura titulom polovice splátok spoločného úveru za obdobie od 22.6.2020 do 14.7.2023, ktorý strany čerpali za účelom dostavby rodinného domu. Nakoľko výška tohto nároku v rozsahu, v ktorom bol žalovaným vyčíslený a ktorým vyčíslením jeho súd viazaný, nebola zo strany žalobkyne rozporovaná, súd žalovanému tento nárok priznal.

21. Za dôvodný však súd považoval nárok žalobkyne uplatnený proti žalovanému na zaplatenie sumy 14.400 eur z titulu užívania nehnuteľností žalovaným nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu. Žalobkyňa si nárok uplatnila za obdobie od 13.9.2020 do 13.9.2023. Žalobkyňa spoločnú nehnuteľnosť opustila ešte v máji 2020, kedy boli strany sporu v rozvodovom konaní. Z obsahu výpovedí strán v konaní o rozvode vyplynulo, že vzťahy medzi nimi boli vážne naštrbené a zo strany žalovaného došlo k opakovanému fyzickému napadnutiu žalobkyne. Za takejto situácie je pochopiteľné konanie žalobkyne, ktorá v záujme svojho fyzického a psychického zdravia a ochrany detí pred konfliktným prostredím, ktoré im rodičia svojim spoložitím vytvárali opustila spoločnú domácnosť. V takomto zmysle súd vykladá aj znenie sms správy z 27.5.2020. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že na základe tejto správy mala žalobkyňa súhlasiť s tým, aby spoločnú nehnuteľnosť naďalej užíval sám len žalovaný. Súd nesúhlasil ani s tým, že žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť dobrovoľne, keďže z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že medzi v tom čase ešte manželmi panovalo napätie a konflikty, čo potvrdila aj svedkyňa I.. Tvrdenia žalovaného neboli konzistentné ani pokiaľ ide o dôvod, pre ktorý mala žalobkyňa údajne spoločnú domácnosť opustiť, keď spočiatku to malo byť z dôvodu jej vzťahu s iným mužom, neskôr zas z dôvodu, že žalobkyňa sa tohto iného muža bála. Naproti tomu žalobkyňa stále uvádzala, že nehnuteľnosť opustila nedobrovoľne z obavy z fyzického a psychického násillia zo strany manžela. Pre priznanie nároku za užívanie spoločnej nehnuteľnosti žalovaným nad rámec jeho podielu však bolo rozhodujúce, či medzi spoluvlastníkmi existovala dohoda o takomto užívaní, resp. že spoluvlastníci užívali nehnuteľnosť v pôvodnom rozsahu. Je nesporné, že odchodom žalobkyne sa pomery v užívaní zmenili. Žalovaný zostal nehnuteľnosť užívať sám, resp. svedkovia uvádzali, že tam chodila jeho rodina a kamaráti. Žalovaný tvrdil, že žalobkyňa predmetné nehnuteľnosti naďalej užívala, tieto skutočnosti sa mu však podľa názoru súdu nepodarilo preukázať. Vypočutí svedkovia opísali len sporadické stretnutia spojené s odovzdaním maloletých detí. Aj fotografie, ktoré mali preukazovať, že žalobkyňa sa na dome zdržiavala, zobrazujú žalobkyňu v prítomnosti detí (napr. pri príležitosti Vianoc), čo vysvetlila prvotnou obavou detí zostať s otcom samé po rozvode manželstva. Dôkazné bremeno v smere preukázania dohody o užívaní nehnuteľnosti po jej opustení žalobkyňou však žalovaný neunesol. Samotné spoluvlastníctvo nezakladalo právo žalovaného užívať nehnuteľnosti v celosti a ak tak činil, hoci na to nemal súhlas žalobkyne, je povinný poskytnúť jej peňažnú náhradu. Ekvivalentnou peňažnou náhradou za neužívanie rodinného domu je suma zodpovedajúca všeobecnej hodnote nájmu. Žalobkyňa si tento nárok uplatnila za tri roky späťne, pri sume 400 eur mesačne, čo doložila vyjadreniami realitných kancelárií. Žalovaný síce výšku tohto nároku spochybnil, avšak sám neprodukoval žiadne vlastné tvrdenia vo vzťahu k výške obvyklého nájomného ani nenavrhol dôkazy, v dôsledku čoho súd jeho obranu nepovažoval za účinnú.

22. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne tým, že žalobkyňa sa žalobou domáhala vyporiadania podielového spoluvlastníctva, pričom z predložených listín vyplýva, že pred podaním žaloby medzi stranami prebiehali rokovania o vyporiadaní, nezhodli sa však na spôsobe vyporiadania ani výške primeranej náhrady. V priebehu konania následne došlo k rozšíreniu žaloby o nároky žalobkyne a nárok žalovaného na vyporiadanie v širšom zmysle. Vychádzajúc z rozhodnutia vo veci samej je možné konštatovať, že každá zo strán mala v konaní čiastočný úspech. Súd spoluvlastníctvo vyporiadal spôsobom navrhnutým žalobkyňou, zároveň však v prospech žalovaného upravil výšku primeranej náhrady, ktorá mala byť žalovanému vyplatená. Aj vo vzťahu k samostatným nárokom je možno konštatovať čiastočný úspech, keďže žalobkyňa bola úspešná v časti nároku na zaplatenie sumy 14.400 eur, žalovaný zas v časti priznaného nároku na zaplatenie 6.182,69 eura a zároveň v časti sumy 15.050 eura, v ktorej súd žalobu zamietol. Nakoľko vzhľadom na špecifickú povahu konania o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, kedy súd nie je viazaný návrhmi strán ani pokiaľ

ide o spôsob vyporiadania ani výšku primeranej náhrady, nie je možné jednoznačne vymedziť rozsah úspechu na tej-ktorej strane rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

23. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I., II., III., IV., V. podal včas odvolanie žalovaný s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ CSP. Namietal nesprávnosť a neurčitosť výroku IV. rozsudku, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.182,69 eura a výrok V. rozsudku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 14.400 eur z dôvodu, že z nich nie je jasné, aký je právny titul uloženej povinnosti. Je potrebné, aby tieto výroky, ktorým sa rozhoduje o samostatných nárokoch, boli dostatočne určité práve konkrétnym uvedením uplatneného nároku, napr. uvedením právneho titulu uloženej povinnosti. Ak súd vo výroku III. uviedol právny titul uloženej povinnosti, mal tak urobiť aj v ostatných výrokoch IV. a V. Nesprávny je výrok III. rozsudku aj čo sa týka výšky sumy (86.398 eur) titulom náhrady za spoluvlastnícky podiel. Rozsudok sa musí opierať o stav zistený ku dňu vydania rozsudku, pričom v danom prípade táto podmienka splnená nebola, pretože žalobkyňa a takisto aj súd v rozsudku počítal s hodnotou právnej vady - zostatku hypotekárneho úveru ku dňu 8.9.2023 vo výške 82.398,91 eura, ktorá suma sa má odpočítať od zistenej všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti. Keďže žalobkyňa bola stranou, ktorá tvrdila uvedenú výšku právnej vady-zostatku úveru, tak práve žalobkyňu ťažilo dôkazné bremeno preukázania aktuálneho zostatku ku dňu vydanie rozsudku dňa 2.9.2024, ktorého sa zúčastnila tak žalobkyňa ako aj jej právna zástupkyňa, na ktorom pojednávaní mohla predložiť aktuálny zostatok spoločného úveru. Nie je možné akceptovať zistený zostatok ku dňu 8.9.2023, ktorý ku dňu 2.9.2024 je zistený pred viac ako 365 dňami, pričom navyše splátky uhrádzal žalovaný bez prispievania žalobkyne. Nie sú vykonané všetky navrhnuté dôkazy a súd nereflektoval nijako na návrh žalovaného navrhnutého vo vyjadrení zo dňa 29.12.2023 o potrebe ustálenia zostatku spoločného hypotekárneho úveru v čase rozhodovania súdu. Konečné rozhodovanie súdu bolo dňa 2.9.2024, pričom posledný zostatok bol zistený ku dňu 12.9.2023, čo je o viac ako rok po vyčíslení zostatku úveru. V tomto smere však dôkazné bremeno žalobkyňa neuniesla. Obdobne je tomu aj pri výroku IV., ktorý je nesprávny, kde analogicky platia vyššie uvedené skutočnosti o zistení skutkového stavu veci ku dňu rozsudku a dôkazné bremeno žalobkyne.

24. Žalovaný ďalej namietal, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy a tento postup dostatočne neodôvodnil. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 15.8.2023 k žalobe navrhol vypočúť svedkov D. B., M. B., N. B. k okolnosti, či žalovaný atakoval alebo neatakoval žalobkyňu, a následne či žalobkyňa bola alebo nebola nútená z dôvodov údajných fyzických a psychických atakov zo strany žalovaného opustiť ich spoločnú domácnosť, a tak isto vo vzťahu k podanému trestnému oznámeniu žalobkyne navrhoval, aby súd si vyžiadal od polície celý trestný spis vrátane príslušného rozhodnutia OČTK o trestnom oznámení za účelom preukázania tvrdení žalobkyne o údajných fyzických a psychických atakov zo strany žalovaného. Súd tento dôkaz odmietol vykonať, predtým však sa súd opýtal žalobkyne, že akým spôsobom bola trestná vec skončená. Na túto otázku súdu žalobkyňa uviedla, že trestné konanie sa zastavilo, avšak znova, záhadným spôsobom sa táto informácia nedostala do zápisnice o pojednávaní dňa 15.5.2024, ale na zvukovej nahrávke to je možné dohľadať.

25. Ďalšou vážnou nezákonnosťou rozsudku je, že súd v rozsudku síce uvádza, že vo veci vykonal dokazovanie aj listinami a aj oboznámením podstatného obsahu spisu OS Galanta sp.zn. 21P/151/2019, avšak toto nie je pravdou. V zápisnici o pojednávaní zo dňa 2.9.2024 síce vyplýva, že súd oboznamuje listiny z č.l. 1-424 ich čítaním, avšak po vypočutí zvukového záznamu z tohto pojednávania (z 2.9.2024) je celkom zrejmé, že nedošlo k čítaniu uvedených listín, čím sa hrubo porušilo ust. § 204 CSP o spôsobe vykonania dôkazu listinou. Z uvedeného vyplýva, že neboli prečítané listiny ani ostatný spisový materiál. Žalobkyni, resp. jej právnej zástupkyne bola oznámená a doručená správa od ÚPSVaR od pani B., ktorú tiež navrhoval vypočúť, ale žalovanému uvedená správa nebola vôbec doručená. Súd odbil žalovaného resp. jeho právneho zástupcu na pojednávaní s tým, že v rozvodovom konaní (OSGA 21P/151/2019) právny zástupca žalovaného zastupoval žalovaného, a teda má mať vedomosť o správe ÚPSVaR pani B. z rozvodového spisu. K takému postupu súdu sa uviedol, že rozvodové konanie bolo v roku 2019, právny zástupca ani žalovaný nemá už k dispozícii rozvodový spis, a po uplynutí piatich rokov si nemôže pamätať obsah tejto správy. Vo vzťahu k týmto argumentom je potrebné si vypočúť zvukový záznam z pojednávania zo dňa 15.5.2024, pretože podstatné argumenty žalovaného a vyjadrenia súdu sa do protokolácie nedostali. Súd teda oprel výroky rozsudku o dôkazy, ktoré neboli vykonané zákonným

spôsobom, navyiac niektoré (napr. správa o prešetrení pomerov) ani neboli doručené žalovanému alebo jeho právnenmu zástupcovi.

26. Žalovaný rovnako ako žalobkyňa navrhli vypočuť svedkyňu B. – sociálnu pracovníčku UPSVaR a súd k tomuto uviedol, že nevykonal výsluch svedkyne, nakoľko v obsahu správy zo šetrenia nie sú zachytené všetky okolnosti, ktoré prezentoval žalovaný na tomto stretnutí. Takto strohé odôvodnenie súdom je nedostatočné, nepreskúmateľné a nezákonné. Navyše touto vetou si súd protirečí. Žalovaný (prostredníctvom právneho zástupcu) uviedol, „Navrhujem, aby súd vykonal dokazovanie výsluchom M. B., nakoľko v obsahu správy nie sú zachytené všetky okolnosti, ktoré prezentoval (žalovaný - pozn.) na tomto stretnutí a nie je tam uvedené všetko čo tam bolo.“ Pre zhodnotenie, aké skutkové okolnosti žalovaný žiadal objasniť výsluchom svedkyne B. spočívajú v kontexte predchádzajúcej časti prednesov a vyjadrení, k čomu sa vyjadrovala žalobkyňa, resp. jej právny zástupca, a na to nadviazal žalovaný pre návrh výsluchu svedkyne B.. Žalovaný chcel výsluchom preukázať pravdivé skutočnosti, ktoré on uvádzal, a takisto spochybniť tvrdenia žalobkyne o jej údajnom týraní, čoho dôsledkom údajne malo byť, že žalobkyňa sa „musela“ odsťahovať zo spoločnej nehnuteľnosti. Opodstatneniu vykonania výsluchu svedkyne B. svedčí aj skutočnosť, že žalobkyňa na pojednávaní dňa 24.1.2024 uviedla, že práve na odporúčanie pracovníčky ÚPSVaR B. sa odsťahovala z nehnuteľnosti. Súd sa všemožným spôsobom snažil obmedziť právo žalovaného na overenie pravdivosti tvrdení žalobkyne.

27. K zamietnutiu návrhu na výsluch znalkyne Ing. Morvayovej žalovaný poukázal na to, že súd prednesené námietky právneho zástupcu žalobkyne k znaleckému posudku Ing. Morvayovej do zápisnice o pojednávaní nezaprotokoloval, resp. zaprotokoloval len nepodstatné minimum. Návrh na výsluch znalkyne Ing. Morvayovej súd odmietol s odôvodnením, že právny zástupca žalovaného nešpecifikoval, k akým iným okolnostiam by sa mala znalkyňa vyjadrovať, pre absenciu skutkových tvrdení, ktoré sa mali dôkazom preukázať, a súd považoval za nadbytočné tento výsluch vykonať. Práve z dôvodov prednesených právnym zástupcom žalobkyne navrhol žalovaný výsluch znalkyne Ing. Morvayovej presne k tým skutkovým otázkam, ktoré žalobkyňa namietala. Ďalej súd uvádza, že návrh na výsluch znalkyne Ing. Morvayovej na pojednávaní 15.5.2024 zo strany žalovaného považoval za predčasný, keďže protistrana nevzniesla žiadne konkrétne námietky k jeho obsahu. Toto tvrdenie súdu je nepravdivé, a presný opak vyplýva zo zvukovej nahrávky. Z podania žalovaného zo dňa 7.5.2024 pri doručovaní znaleckého posudku Ing. Morvayovej sa uvádza, že tento ZP navrhuje vykonať ako dôkaz, z ktorého má vyplývať všeobecná hodnota nehnuteľnosti vo výške 330.000 eur, ktorá suma sa ale okrem iného potvrdzuje aj znaleckým posudkom Ing. Úja. Zároveň sa tu uvádza aj to, že v ZP Ing. Hurtu všeobecná hodnota nehnuteľnosti je hlboko podhodnotená, čo sa má preukázať aj ZP Ing. Morvayovej. Nie je teda pravdou, že právny zástupca žalovaného neuviedol bližšie zdôvodnenie a skutkové tvrdenia pri predložení ZP Ing. Morvayovej.

28. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal vyjadrenie k žalobe zo dňa 15.8.2023 doručené súdu dňa 16.8.2023, súčasťou čoho boli aj inzeráty obsahujúce predajné ceny nehnuteľností v obci D. E. z O.. Súd sa nijako nevysporiadal s tým, že z akého dôvodu nevykonal tieto dôkazné návrhy. Aj tu je možné vidieť jednostrannosť súdu, keď súd vykonal dokazovanie inzerátom z reality.sk predloženým žalobkyňou, čím porušil čl. 6 ods. 1 CSP. Žalovaný tiež poukázal na to, že súd svojim úskočným postupom na pojednávaní dňa 15.5.2024 uviedol právneho zástupcu žalovaného do omylu pri zodpovedaní otázky o ďalších dôkazných návrhoch. Právny zástupca žalovaného uviedol, „Navrhujem vypočuť znalkyňu Morvayovú, k námietkam, ktoré uvádzala druhá strana. Iné návrhy na vykonanie dokazovania nemám. (súd vstupuje do prednesu právneho zástupcu, a navádza na vhodnú odpoveď - pozn. - vid' zvukový záznam). Na návrhoch na vykonanie dokazovania formulovaných v písomnom vyjadrení netrvám.“ Z kontextu obsahu pojednávania vyplýva, že pred položením otázky právnenmu zástupcovi žalovaného, či má ďalšie návrhy na dokazovanie, resp. či trvá na písomne predložených návrhoch na dokazovanie, sa súd opýtal právneho zástupcu žalobkyne, či trvá na navrhnutých dôkazoch vo vzťahu k tej časti žaloby, ktorá sa týkala nároku na priznanie finančného vysporiadania žalobkyňou vložených financií do nehnuteľnosti počas výstavby. Právny zástupca žalovaného svojou vyššie uvedenou odpoveďou o netrvaní dôkazných návrhov formulovaných v písomnom vyjadrení mal na mysli tie dôkazné návrhy, ktoré sa týkajú priznania finančného vysporiadania žalobkyňou vložených financií do nehnuteľnosti počas výstavby, pretože túto časť žaloby považoval za neúspešnú.

29. Ďalej žalovaný poukázal na nesprávny procesný postup súdu, keď žalovanému nebolo doručené podanie žalobkyne zo dňa 19.8.2024, keďže podľa neho procesno-právne bezvýznamné, že následne

súd odmietne alebo neodmietne vykonať tento dôkazný návrh alebo že žalobkyňa zobrala späť na pojednávaní dňa 2.9.2024 svoje návrhy zo dňa 19.8.2024. Ďalším nesprávnym procesným postupom súdu bol postup založený na nepredložení správy ÚPSVaR od soc.prac. B. získanej údajne z konania Okresného súdu Galanta sp. zn. 21P/151/2019. Súd tiež na pojednávaní dňa 24.1.2024 porušil § 99 ods. 1 CSP v spojení s § 181 ods. 2 CSP, § 52 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z.z., pretože ak sa súd rozhodol v zmysle § 99 ods. 1 CSP zaznamenávať procesné úkony, vrátane procesných úkonov, obsah prednesov a rozhodnutí, tak pri prednese súdu v zmysle § 181 ods. 2 CSP mal za povinnosť uviesť konkrétne, ktoré skutkové tvrdenia považuje súd za sporné, ktoré považuje za nesporné a ako predbežne právne posúdil vec. V zápisnici o pojednávaní zo dňa 24.1.2024 takéto konkrétne informácie nie sú uvedené, je tam len strohá veta, „Sudkyňa v zmysle § 181 ods. 2 CSP uviedla, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné a ktoré nesporné, a uviedla predbežné právne posúdenie veci.“

30. Zároveň žalovaný namietal aj procesný postup súdu, keď rozhodol o neodročení pojednávania dňa 2.9.2024. Na skoršom pojednávaní dňa 15.5.2024 pri nariadovaní ďalšieho termínu pojednávania sa právny zástupca žalovaného vyjadril, že bude čerpať cez letné mesiace dovolenku a preto sa „dohodol“ termín ďalšieho pojednávania na 2.9.2024. Právny zástupca žalobkyne podal podanie z 13.6.2024 doručené do schránky súdu 14.6.2024, súdom expedované 27.6.2024, doručené právnenému zástupcovi žalovaného dňa 13.7.2024 (právny zástupca už bol na dovolenke), obsahle podanie, v ktorom argumentoval teóriou o sudcovskej koncentrácii konania, uvádzal námietky proti znaleckému posudku Ing. Morvayovej a doložil ďalšie listinné dôkazy. Ďalšou prekvapujúcou skutočnosťou bolo ďalšie podanie právneho zástupcu žalobkyne z 19.8.2024, ktoré nebolo doručené žalovanému ani jeho právnenému zástupcovi, o čom sa právny zástupca žalovaného dozvedel až 28.8.2024, kedy nahliadol do elektronického súdneho spisu. Bolo teda logické predpokladať, že 2.9.2024 súd nebude uzatvárať konanie, pretože žalovaný chcel reagovať svojim vyjadrením na podania žalobkyne z 13.6.2024 a 19.8.2024 na pojednávaní dňa 2.9.2024. Právny zástupca žalovaného bol na zahraničných dovolenkách, bol aj na dovolenke v Egypte, a domov sa dostal v nedeľu dňa 25.8.2024. Dňa 27.8.2024 bol právny zástupca žalovaného ako advokát v procesnom postavení obhajcu vo väzobnej veci mladistvých E.. XXX/XX/XXXX kontaktovaný Okresným súdom Galanta, a poprosený, aby prevzal povinnú obhajobu. Počas uvedeného krátkeho času od 27.8.2024 až do podania sťažnosti voči uzneseniu o vzatí do väzby mladistvých bolo potrebné, aby právny zástupca žalovaného v procesnom postavení obhajcu našťudoval kompletný trestný spis, pripravil sa na ich (bolo ich 5) obhajobu. Väzobné veci majú prednosť pred ostatnými súdnymi konaniami a právny zástupca žalovaného v procesnom postavení obhajcu bol natoľko vyťažovaný, že nebolo v jeho silách reagovať skôr už aj tak na neskoro alebo vôbec nedoručené podania právneho zástupcu žalobkyne. Od 26.8.2024 sa už právny zástupca žalobcu necítil zdravotne celkom dobre. Je síce pravdou, že znalecký posudok Ing. Hurtu mu bol doručený dňa 18.3.2024, na čo reagoval podaním doručeným súdu 7.5.2024, teda ešte pred pojednávaním 15.5.2024, teda včas, a na pojednávaní tiež uviedol ďalšie výhrady voči znaleckému posudku Ing. Hurtu. Posúdiť znalecký posudok, nie je otázkou odbornou-právnou, ale inej odbornosti. K tejto otázke si právny zástupca žalovaného musel vyhľadať a dohodnúť externého odborníka, ktorý vysvetlil mechanizmus a metodiku ohodnocovania nehnuteľností a usmernil ho aj v otázkach technických, stavebných a pod. Nájsť však iného znalca, ktorý je ochotný podrobiť kritike nejaký znalecký posudok nie je triviálne. Právny zástupca žalovaného predpokladajúc, že 2.9.2024 sa vec neuzatvorí z dôvodov, že nemal možnosť sa včas oboznámiť s podaním žalobkyne z 19.8.2024, dopracoval vyjadrenie k znaleckému posudku Ing. Hurtu a toto vyjadrenie zaslal súdu 1.9.2024 (nedeľa). Súdu to bolo doručené dňa 1.9.2024, a nie je pravdou tvrdenie súdu, že to bolo doručené až pred pojednávaním dňa 2.9.2024. V zaslanom vyjadrení z 30.8.2024 právny zástupca žalovaného uviedol, že na pojednávaní dňa 2.9.2024 sa vyjadrí ešte k ostatným otázkam, ktoré mu boli, resp. neboli doručené. Uvedené preukazuje, že právny zástupca žalovaného nemal v úmysle sa nezúčastniť na pojednávaní 2.9.2024. V nočných a ranných hodinách 2.9.2024 sa však zdravotný stav právneho zástupcu žalovaného náhle zhoršil behom dvoch hodín natoľko, že nebol schopný opustiť toaletu a mal veľmi intenzívne žalúdočné bolesti. Z uvedeného dôvodu okolo 7:50 hod. právny zástupca žalovaného kontaktoval svoju advokátsku kanceláriu, aby ho ospravedlnili zo zdravotných dôvodov z pojednávania dňa 2.9.2024. Následne právny zástupca žalovaného kontaktoval telefonicky svoju ošetrojúcu lekárku dňa 2.9.2024, ktorá mu podľa klinických prejavov odporučila zostať v teple, ležať, dodržiavať pitný režim, a predpísala recept s príslušnou medicínou. Súd požadoval od právneho zástupcu žalovaného o 8:45 hod., resp. odkázal mu, že musí doložiť do 9:00 hod. lekárske potvrdenie o tom, že sa nemôže dostaviť na pojednávanie, inak sa bude pojednávať. Takéto potvrdenie predložiť súdu za daného zdravotného stavu nebolo možné realizovať. Advokátska kancelária právneho zástupcu žalovaného v zmysle § 183 ods. 3 CSP neodkladne oznámila súdu dôvod nemožnosti jeho

účasti na pojednávaní, a to ihneď ako to bolo za daného zdravotného stavu možné. Právny zástupca žalovaného bol PN cca 13 dní so zápalom čriev, o čom doložil potvrdenie dňa 3.9.2024. Právny zástupca žalovaného je presvedčený, že neuznanie dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania dňa 2.9.2024 bolo v rozpore so zákonom, a v rozpore aj s elementárnou morálkou. Zároveň je právny zástupca žalovaného presvedčený, že súd bol zaujatý buď voči nemu alebo voči žalovanému z jemu neznámych dôvodov, ktoré pociťoval už počas vedenia ostatných skorších pojednávaní, kedy súd neustále vstupoval do jeho prednesov. O tom, že súd postupoval nezákonne a zaujato svedčí aj ods. 12. rozsudku, kde uvádza, že právny zástupca žalovaného doložil na druhý deň po pojednávaní konanom 2.9.2024 potvrdenie od lekára z 3.9.2024, na ktorom je uvedené, že pacient uviedol, že v nedeľu sa vrátil z Egypta. Táto skutočnosť, že v nedeľu sa vrátil z Egypta je pravdivá, právny zástupca žalovaného nemôže za to, že ošetrojúci lekár to takto zapísal, a neuviedol tam presný dátum, hodinu a minútu príchodu, a súd automaticky s predsudkami uzatvoril, že to mohlo byť jedine v nedeľu dňa 1.9.2024. Súd dňa 2.9.2024 do 9:00 hod. nemal k dispozícii lekársku správu právneho zástupcu žalovaného, a teda nemohol mať vedomosť o tom, že sa vrátil z Egypta v nedeľu. Táto informácia sa dostala do dispozície súdu až 3.9.2024, kedy už súd rozhodol o tom, že pojednávanie dňa 2.9.2024 neodročí. V uvedenom postupe súdu právny zástupca žalovaného vidí celkom zrejmu zaujatosť súdu, ktorú pociťoval už od samého začiatku konania, avšak nemal dostatok dôkazov na jej preukázanie. Za daných okolností je možné vysloviť záver, že súd uvedeným procesným postupom odňal žalovanému právo konať pred súdom aj v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy prostredníctvom právneho zástupcu a dňa 2.9.2024 za neprítomnosti žalovaného, ktorý sa riadne ospravedlnil, požiadal o odročenie, túto žiadosť zdôvodnil vrátane skutočností o nemožnosti zastúpenia iným zástupcom, za neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, napriek nedoručeniu podania právneho zástupcu žalobkyne z 19.8.2024, súd urýchlene ukončil dokazovanie a dal priestor na záverečnú reč. Tento postup je zjavne rozporný so zákonom.

31. K sudcovskej koncentrácii konania žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa 25.3.2024 na pojednávaní predložila návrh na pripojenie rozvodového spisu 21P/151/2019, trestné oznámenie žalobkyne (podané v roku 2020), návrh na výsluch svedkyne I. (susedka žalobkyne), návrh na výsluch svedkyne M. B. (kolízna opatrovníčka v rozvodovom konaní OSGA), pričom všetky uvedené listiny a návrhy mohla žalobkyňa podať už pri podávaní žaloby alebo najneskôr pri podaní rozšírenia žaloby a zmene petitu z 13.9.2023. Žiadny z uvedených dôkazov a návrhov nevyplýval z iného dôkazu. Žalovaný tiež poukázal na to, že žalobkyňa na pojednávaní 24.1.2024 navrhla vykonať znalecké dokazovanie súdno-znaleckým posudkom za účelom stanovenia hodnoty nehnuteľností, pričom žalovaný namieťa postup súdu v tom, že od neho súd požadoval úplne iný rozsah a obsah skutkových tvrdení a okolností pri znaleckom posudku Ing. Morvayovej (na pojednávaní dňa 15.5.2024), ako v prípade návrhu žalobkyne. Tento postup nesvedčí o rovnakom pohľade súdu na strany konania. Návrh na dokazovanie zo strany žalobkyne znaleckým posudkom znalca Ing. Tanušku predložený súčasne so žalobou bol účelový, pretože bez ďalšieho uznali námietku nemožnosti použitia znaleckého posudku znalca Ing. Tanušku. Následne postup obstarania a predloženia znaleckého Ing. Hurtu považoval žalovaný za účelový, obchádzajúci zákon, pretože žalobkyňa vedela aké sú reálne predajné ceny obdobných nehnuteľností v obci D. E., a pri súdno-znaleckom dokazovaní by sa dostali na reálnu cenu a nie na sumu cca 250.000 eur, a mohli už pri podaní žaloby zabezpečiť riadny a „čerstvý“ znalecký posudok.

32. Žalovaný tiež namietal nesprávne skutkové zistenia súdu, keď vyhodnotil nelogicky a nesprávne skutočnosť, že žalovaný užíval nad svoj podiel rodinný dom. Z hodnotenia výpovede žalobkyne vyplýva, že táto nehovorila pravdu a vyslovene klamala. Samotný žalovaný uviedol, že žalobkyňa dobrovoľne opustila rodinný dom. Ak by bolo pravdou tvrdenie žalobkyne, že musela odísť zo spoločnej domácnosti z dôvodu obavy o svoje fyzické či psychické zdravie, tak by konala takto už v čase údajného ohrozovania, a nie po tom, ako sa „vyžalovala“ (jedostranne) sociálnej pracovníčke, pričom žalobkyňa sa mala odsťahovať až na odporúčanie sociálnej pracovníčky. Takéto jej tvrdenie je klamlivé. Pri posudzovaní jej konania je potrebné brať do úvahy, že žalobkyňa má vysokoškolské vzdelanie 2. stupňa, pričom žalovaný poukázal i na to, že rodičia žalobkyne sú vlastníkami dlhodobo fungujúceho veľkého komplexu reštaurácie „N.“ v D. E., susediaci s predmetným rodinným domom, sú finančne zabezpečení, a v priestoroch reštaurácie N. sú existujúce priestory na ubytovanie, je tam samostatný apartmán s veľkou obývačkou a so štyrmi miestnosťami. Je klamlivé tvrdenie žalobkyne, že za takýchto okolností a jej možností sa nemala kde uchýliť pre jej potrebu údajného opustenia rodinného domu. Pravdou je, a to vyplýva aj z jej výpovede, že dôvodom jej odchodu z rodinného domu nebola jej obava o svoje zdravie, ale mimomanželská „známosť“ s osobou B., aby sa s ním mohla stretávať a mať avantúry bez „pohľadu“ žalovaného, ako aj bez „očí“ svojich rodičov, ktorí by jej správanie odsudzovali. Podanie trestného

oznámenia za údajné týranie žalobkyne žalovaným, ktoré v končenom dôsledku bolo orgánmi činnými v trestnom konaní odmietnuté, a ktoré nebolo prešetrované ani v priestupkovom konaní, bolo vopred uvážené s cieľom „zdiskreditovať“ žalovaného, a toto využiť vo svoj prospech pri delení spoločného majetku. Vzájomný fyzický atak sa nemôže začať tým, že napadnutý (žalovaný) sa bráni, alebo že zabráni trvajúcejmu útoku alebo hrozbe zo strany žalobkyne smerujúcej k svojmu pokusu o ublíženie na zdraví a živote žalobkyne za prítomnosti jej hysterického záchvatu, kedy bola usvedčená z klamstva a mimomanželského vzťahu s B.. Žalobkyňa sa pre prípad jej údajného nutného opustenia rodinného domu mohla ubytovať aj v rodinnom dome svojich rodičov, ktorý bol neobyvaný, ale nevyužila ani túto možnosť, práve z dôvodov, aby nebola na „očiach“ svojim rodičov z vyššie uvedených dôvodov. Súd vyhodnotil nelogicky a nesprávne aj skutočnosť, že žalovaný užíval nad svoj podiel rodinný dom. Z výpovede žalobkyne aj žalovaného vyplýva, že kľúč od rodinného domu mala, mala kľúč aj od vstupnej brány, na pozemok, na ktorom je umiestnený rodinný dom, sa mohla dostať aj cez otvorený priestor – cez pozemky reštaurácie N.. Skutočnosť, že žalobkyňa sa mohla kedykoľvek dostať a vstúpiť do priestorov rodinného domu dosvedčujú aj skutočnosti vyplývajúce z výpovedí svedkov B. a G.. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa nemala obavy o svoje zdravie pri súčasnej prítomnosti žalovaného, vstupovala a chodila do rodinného domu, kedy sa jej zachcelo, a to bez ohľadu na to, či tam žalovaný bol alebo nebol prítomný, čo vyvracia jej klamlivé tvrdenie, že sa bála žalovaného. Klamstvá žalobkyne o svojej obave o svoje zdravie vyvracajú aj fotografie nachádzajúce sa v spise, na ktorých sú zobrazené dátumy ich vytvorenia, ale hlavne sa na nich nachádzajú spoločne žalobkyňa, žalovaný, ich deti tak na Vianoce, tak aj pri spoločnej prechádzke či bicyklovaní v prírode. Z hľadiska posúdenia, či žalobkyňa mohla alebo nemohla užívať rodinný dom je právne irelevantné tvrdenie, že žalobkyňa požadovala náhradu za nadužívanie rodinného domu len tri roky späť. K podstatnej skutkovej otázke, či mohla žalobkyňa užívať nehnuteľnosť alebo nemohla, súd sa oprel len o výpovede žalobkyne pred týmto súdom, správy ÚPSVaR od pani B., ktorej obsah pochádzal tiež od žalobkyne, zápisnice z pojednávania z 15.4.2020 z konania na Okresnom súde Galanta sp.zn. 21P/151/2019 (rozvodový spis), ktorý však nebol prečítaný pred súdom, trestného oznámenia podaného žalobkyňou. Všetky uvedené informácie pochádzajú od žalobkyne, ale bez ich objektivizácie inými dôkazmi ostávajú bez overenia ich pravdivosti. Žalovaný naopak tvrdí, že on bol ten, koho žalobkyňa fyzicky napadla a on sa tomu len bránil, a potom zasiahol pri jej hysterickom výstupe pri pokuse o stranguláciu samotnou žalobkyňou.

33. Žalovaný namietal aj hodnotenie znaleckých posudkov Ing. Úja a Ing. Morvayovej súdom, pretože súd nevie posúdiť stav nehnuteľnosti, jeho skladbu, výbavu, vodovodné rozvody a materiály, a podobné vlastnosti. Stroho vypísal len tvrdenia žalobkyne, ktoré nie sú ničím objektivizované. Stačí sa pozrieť na technické výkresy, ktoré sú priložené k znaleckému posudku Ing. Tanušku, a z nich je možné bez toho, aby tento znalecký posudok bol braný ako dôkaz, vyvodiť technické závery, pričom technické výkresy dôkazom môžu byť (znalecký posudok Ing. Tanušku bol navrhnutý ako dôkaz), a z nich vyplýva napr. správnosť zatriedenia podmurovky znalkyňou Ing. Morvayovou, naproti neprávnomu zatriedeniu znalcom Ing. Hurtom. Súd hodnotil nekriticky znalecký posudok Ing. Hurtu, a navyše aj rozdielnym pohľadom ako znalecké posudky Ing. Úja a Ing. Morvayovej. Súd však vytýkané nedostatky u znaleckých posudkov Ing. Úja a Ing. Morvayovej neskúmal, len mechanicky opísal text zo znaleckého posudku. Žalovaný zdôraznil, že v Metodike Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline na strane č. 33, pod tabuľkou č. 7, ktorá uvádza Orientačné priemerné koeficienty predajnosti v SR sa uvádza „Upozornenie: Priemerné koeficienty uvedené v tabuľke č. 7 sú iba orientačné údaje“. Takže tvrdenie súdu, resp. žalobkyne o tom, že znalci Ing. Új a Ing. Morvayová použili nesprávnu hodnotu koeficientu sa nezakladajú na pravde. Znalec Ing. Hurta sa v znaleckom posudku dopustil viacerých podstatných chýb, vád a v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi (Vyhláška MSSR č. 492/2004), ktoré spôsobili nesprávne určenie tak východiskovej, technickej hodnoty a následne všeobecnej hodnoty oceňovanej nehnuteľnosti. Najväčšou chybou posudku, ktorú súd neskúmal, je porušenie ust. Vyhlášky MSSR č. 492/2004 Z.z. Na strane č. 21 posudku znalec Hurta uvádza, že pri stanovení všeobecnej hodnoty pozemku je potrebné zohľadniť vplyv mesta Trnava, pretože jednotková cena VH určená pre obec D. E. je v praxi príliš nízka a neodráža skutočnú hodnotu pozemkov. Podľa uvedeného znalec Hurta pre určenie hodnoty VHmj vybral hodnotu 26,56 €/m² z tabuľky Klasifikácia obce-názov alebo údaj podľa počtu obyvateľov uvedenej v časti E3.1.1 Prílohy č. 3 Vyhlášky, a následne pre určenie koeficientu všeobecnej situácie „ks“ vybral z tabuľky uvedenej v Prílohe č. 3 uvedenej v časti E3.1.1 Prílohy č. 3 Vyhlášky hodnotu 0,9 Vyhlášky, čo je nesprávne. Podľa časti E3.1.1 Prílohy č. 3 Vyhlášky platí, že obce a lokality v okolí miest so zvýšeným záujmom o kúpu nehnuteľností na bývanie alebo rekreáciu môžu mať jednotkovú východiskovú hodnotu do 80 % z východiskovej hodnoty obce (mesta), z ktorej vyplýva zvýšený záujem. V takých prípadoch sa koeficient polohovej diferenciácie vzťahuje na obec, z ktorej

vyplýva zvýšený záujem. To znamená, že ak znalec ako referenčné mesto pre zohľadnenie vplyvu pre stanovenie všeobecnej hodnoty pozemku vybral mesto Trnava, tak mal pri výbere koeficientu v zmysle časti E3.1.1 Prílohy č. 3 Vyhlášky (ks – koeficient všeobecnej situácie /0,7-2,00/ – „tab.A“) vybrať triedu 4. - centrá miest od 10 000 do 50 000 obyvateľov, obytné zóny miest nad 50 000 obyvateľov, obytné zóny samostatných obcí v dosahu miest nad 50 000 obyvateľov...., takto určiť správnu hodnotu koeficientu všeobecnej situácie – ks = 1,3. Následne výpočet koeficientu polohovej diferenciacie podľa vzorca kPD = kS . kV . kD . kF . kl . kZ . kR má správnu hodnotu: kPD = 1,3 * 1,05 * 0,9 * 1,3 * 1,5 * 2,0 * 1,0 = 4,791. Po zohľadnení všetkých chýb znaleckého posudku aj s ohľadom na ďalšie (znalec nesprávne zaradil nehnuteľnosť a výslednou hodnotou tabuľky výpočtu koeficientu polohovej diferenciacie je správna hodnota 136,24; v tabuľke všeobecná hodnota stavieb koeficient polohovej diferenciacie namiesto nesprávnej hodnoty 0,624 má správnu hodnotu 0,757 (kPD=136,24/180), a všeobecná hodnota (stavby) namiesto 180.898,46 eura má správnu hodnotu VŠHS = TH*kPD = 297.747,85 * 0,757 = 225.395,12 eura; ďalej východisková hodnota má byť správne 332.093,10 eura a technická hodnota 297.747,85 eura), vychádza všeobecná hodnota nehnuteľnosti 339.000 eur.

34. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Žalobkyňa poukázala na konanie žalovaného v priebehu celého konania, keď žalovanému cestou jeho právneho zástupcu boli doručované všetky písomnosti a podania a listinné dôkazy po uplynutí úložnej lehoty na tzv. fikciu doručenia, nereagoval ani na zaslaný návrh na uzatvorenie súdneho zmiernu zo dňa 28.5.2024. Samotné konanie vyvolal žalovaný a žaloba bola podaná na súd z dôvodu, že so žalovaným nebola možná mimosúdna dohoda. Žalovaný nerešpektoval zásady civilného sporového konania, neustále predkladal ďalšie dôkazy a zámerne tak, aby žalovaná nemala dostatok času sa s nimi oboznámiť pred pojednávaním. Nerešpektoval ani vyhlásenie súdu o skončení dokazovania a predložil do konania ďalšie listiny, čo odôvodnil nezákonným postupom súdu. Žalovaný nerešpektuje pokyny súdu a spôsob vedenia konania. Žalobkyňa sa tiež ohradila voči neustálemu poukazu žalovaného na majetkové a finančné pomery jej rodičov, ktoré nesúvisia s prejednávanou vecou. Právny zástupca žalovaného v žiadosti o predĺženie lehoty na vyjadrenie k žalobe dňa 8.8.2023 uviedol tiež, že je potrebné zaobstarať aj potvrdenie zostatku úveru, ktorý úver a jeho zostatok sa v žalobe uvádza, ktoré potvrdenie už žalovaný požiadal K. banku a čaká na jeho vydanie. Konajúcemu súdu do dnešného dňa žiadne potvrdenie o zostatku úveru zo strany žalovaného doručené nebolo, hoci v odvolaní argumentuje, že ho mala predložiť žalobkyňa. Žalobkyňa ďalej poukázala aj na ostatné konkrétne situácie, kedy žalovaný nerešpektoval súdom uložené lehoty.

35. K námietke žalovaného o nesprávnom a neurčitom výroku súdu mala žalobkyňa za to, že výrok rozsudku je jasný a zrozumiteľný. Nebolo jej zrejmé, prečo žalovaný napáda aj výrok I. rozsudku, pretože spôsob zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva v ňom určený nebol medzi stranami sporný. Z ustálenej rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že o návrhu požadujúcom zaplatenie finančnej čiastky z dôvodu širšieho vyporiadania je nutné rozhodnúť samostatným výrokom súdu a nie v rámci náhrady za spoluvlastnícky podiel, a tak súd v rozsudku aj rozhodol. Pokiaľ si chcel žalovaný uplatniť titulom širšieho vyporiadania sumu, ktorú uhradil za žalobkyňu K., mal túto sumu v priebehu konania preukázať, čo však neurobil, hoci dôkazné bremeno bolo na ňom. Žalobkyňa predložila dvakrát do konania vyčíslenie zostatku hypotekárneho úveru, naposledy vo výške 6.182,90 eura, z ktorej následne aj žalovaný v podaní zo dňa 29.12.2023 vychádzal a do dnešného dňa ju žiadnym spôsobom nemodifikoval. K námietke, že súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov D. B., M. B. a N. B. žalobkyňa poukázala na to, že na pojednávaní dňa 24.1.2024 sa právny zástupca žalovaného vyjadril, že výsluch rodičov žalobkyne, o ktorý žiadala žalobkyňa, by bol vzhľadom na ich blízkych vzťah neobjektívny. Naproti tomu argumentuje nevykonaním výsluchu rodičov a brata žalovaného, pričom rodičia žalovaného žijú v P. a jeho brat v zahraničí, preto mala žalobkyňa za to, že by sa nevedeli vyjadriť keďže s nimi nežili a ani v ich susedstve. Avšak na pojednávaní dňa 24.1.2024 sudkyňa vyslovila predbežné právne posúdenie a uviedla, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné a ktoré nesporné a ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, pričom obe strany toto právne posúdenie rešpektovali a žalovaný viac netrval na výsluchu jeho rodičov, žiadal vypočuť len znalca Ing. Uja a jeho dlhoročných kamarátov. K argumentácii žalovaného, že zápisnici z pojednávania z 15.5.2024 nie je uvedená informácia, že trestné konanie sa zastavilo, je irelevantná pre toto konanie, pretože skutočnosti, pre ktoré žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť ešte pred rozvodom vyplynuli z iných dôkazov založených v tomto spise a tiež sa k fyzickým atakom a k fackám žalobkyne priznal aj sám žalovaný v rozvodovom konaní 21P/151/2019, ktorý spis bol pripojený do tohto konania a tiež pred kolíznou opatrovníčkou. Žalovaný nikdy obsah zápisnice nenamietal a urobil tak až odvolaní. Minimálne právnomu zástupcovi žalovaného musí byť jasné, že

zápisnica z pojednávania nemusí obsahovať doslovný prednes strán. Obviňovanie súdu, že zápisnice mu boli doručované s časovým odstupom dehonestujú prácu súdu, najmä ak zo spisu vyplýva, že si ich právny žalovaného preberal po uplynutí úložnej lehoty na tzv. fikciu doručenia. Nie je možné hovoriť ani o manipulácii s obsahom zápisnice či podozreniach z jednostrannosti súdu, ale skôr o laxnom a nezodpovednom prístupe ku konaniu zo strany žalovaného. Faktom tiež je, že neexistovala a neexistuje žiadna dohoda medzi stranami sporu o užívaní spoločnej nehnuteľnosti výlučne žalovaným.

36. Pokiaľ žalovaný namietal, že mu nebola doručená správa zo šetrenia pomerov od M. F. B., ktorá bola obsahom rozvodového spisu Okresného súdu Galanta 21P/151/2019, žalobkyňa uviedla, že zo zápisnice z pojednávania z 25.3.2024 tiež vyplýva, že to bola prvotne žalobkyňa, ktorá žiadala vypočúť sociálnu pracovníčku, k čomu sa právny zástupca žalovaného následne na pojednávaní vyjadril, že to považuje za nadbytočné. Na žiadosť súdu, aby sa žalobkyňa vyjadrila, či po oboznámení sa zo správou ÚPSVaR Galanta zo 7.1.2020 z prešetrenia pomerov vypracovanou M. F. B. trvá na výsluchu svedkyne, pretože ona navrhovala tento dôkaz, žalobkyňa s prihliadnutím na hospodárnosť konania netrvala na jej výsluchu, pričom následne na pojednávaní dňa 15.5.2024 sudkyňa oboznámila správu z prešetrenia pomerov zo 7.1.2020 a uviedla, že je súčasťou pripojeného rozvodového spisu. Následne až 15.5.2024 navrhoval zrazu už aj žalovaný vypočúť sociálnu pracovníčku, hoci dovtedy to považoval za nadbytočné. Argumentáciu žalovaného, že neboli vykonané dôkazy uvádzané súdom v odôvodnení rozsudku nie je možné pochopiť, celý rozvodový spis bol pripojený k tomuto konaniu, zápisnicu ako listinných dôkaz predložila ako prílohu podania zo dňa 13.9.2023 aj žalobkyňa a bola doručená aj právnemu zástupcovi žalovaného.

37. K odmietnutiu vykonania výsluchu znalkyne Ing. Morvayovej žalobkyňa poukázala na to, že súd nie je povinný vykonať každý dôkaz, ktorý strana navrhne a ďalej, že žalovaným predložený v poradí druhý znalecký posudok vypracovaný Ing. Morvayovou bol doručený súdu 7.5.2024, t.j. 5 pracovných dní pred pojednávaním, pričom ďalšie dôkazy predkladal 9.5.2024 (3 pracovné dni pred pojednávaním). Právnej zástupkyňi žalobkyne boli tieto podania doručené 13.5.2024 a tiež priamo na pojednávaní 15.5.2024, pričom ak by konala tak ako žalovaný a jeho právny zástupca v priebehu celého súdneho konania a počkala by na doručenie uplynutím úložnej lehoty, nedostali by sa k nej tieto podania do termínu pojednávania vôbec. Žalobkyňa predniesla cestou svojej právnej zástupkyne na pojednávaní časť námietok proti znaleckému posudku Ing. Morvayovej, pričom poukazovala na zásadu sudcovskej koncentrácie a nemožnosť oboznámiť sa s celým ich podaním, okrem toho sa jednalo o dôkazy, ktoré mohli byť dokonania predložené žalovaným už skôr. Konajúci súd však tieto dôkazy pripustil. Pokiaľ žalovaný spochybňoval súd, že ho svojim úskočným postupom uviedol na pojednávaní dňa 15.5.2024 do omylu, keď právny zástupca uviedol, že na návrhoch na vykonanie dokazovania formulovaných v písomnom vyjadrení netrvá, žalobkyňi nebolo zrejmé, čomu žalovaný nerozumie, pretože to čo mal na mysli, mohol uviesť na pojednávaní cestou svojho advokáta a nie je v odvolanie útočiť na súd. To, že nemá ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania právny zástupca žalovaného predniesol aj na pojednávaní 25.3.2024 a predsa ďalšie dôkazy predkladal.

38. K nesprávnemu procesnému súdu, keď žalovaný namietal znenie zápisnice z 24.1.2024 s poukazom porušenie § 99 ods. 1 CSP v spojení s § 181 ods. 2 a 52 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z.z., žalobkyňa poukázala na § 52 ods. 5 vyhlášky 543/2005 Z.z., podľa ktorého súd nemá povinnosť zapisovať doslovný obsah výpovedí, navyše ak ide o nahrávané pojednávanie. Konajúci súd na pojednávaní 24.1.2024 splnil povinnosť podľa § 181 ods. 2 CSP, čo vyplýva aj s nahrávky z pojednávania zo dňa 24.1.2024. Ak mal žalovaný výhrady k zneniu zápisnice, mohol jej znenie namietat', avšak robí tak až odvolaní. Pokiaľ žalovaný namietal, že právna zástupkyňa žalobkyne predložila dokonania podanie z 19.8.2024 - listinný dôkaz (inzertnú ponuku rodinného domu) a tento mu alebo nebol doručený, žalobkyňa uviedla, že táto inzertná ponuka bola zverejnená 1.8.2024 a do konania bola predložená hneď ako sa o nej žalobkyňa dozvedela a tiež ju zaslali ako súdu, tak aj právnemu zástupcovi žalovaného, dňa 19.8.2024 na email uvádzaný ako kontaktný v podaniach právneho zástupcu žalovaného. Nemôže byť teda pravdou, že sa právny zástupca žalovaného dozvedel o podaní až 28.8.2024. Na vykonaní tohto dôkazu však žalobkyňa následne netrvala a vykonaný nebol, teda nijakým spôsobom neovplyvňoval výsledok konania a samotný rozsudok.

39. K procesnému postupu súdu o neodročení pojednávania dňa 2.9.2024 žalobkyňa poukázala na to, že z nahrávky z pojednávania 15.5.2024 vyplýva, že sudkyňa aj žalobkyňa mali záujem ukončiť spor ešte pred letnými prázdninami 2024, v dôsledku čoho ponúkla termín ďalšieho pojednávania

5.6.2024, ktorý termín však právnomu zástupcovi žalovaného nevyhovoval, následne sudkyňa ponúkla ďalšie júnové termíny, pričom právny zástupca žalovaného tvrdil, že má dovolenku, ale 2.9.2024 môže. Teda sudkyňa opäť vyhovel právnomu zástupcovi žalovaného, brala do úvahy jeho argumentáciu o dovolenkách, preto nemožno hovoriť o jednostrannosti sudkyne, či jej zaujatosti. Z predložených listinných dôkazov žalovaným k odvolaniu vyplýva jednoznačný záver, že v čase dohadovania sa na ďalšom termíne pojednávania právny zástupca žalovaného žiadnu dovolenku objednanú nemal a následne si ju rezervoval až 13.6.2024 s odchodom od 29.6.2024 do príchodu 12.7.2024; právny zástupca žalovaného bol na dovolenke od tiež od 11.8.2024 do 22.8.2024, z čoho vyplýva, že sa pojednávanie sa v júni mohlo uskutočniť, avšak protistrana spôsobila prieťahy v konaní. Klamlivo vyznieva aj tvrdenie, že v čase 13.7.2024 (kedy uplynula úložná lehota a bolo doručené podanie žalobkyne z 13.6.2024) bol už právny zástupca žalovaného na dovolenke, keď z jeho potvrdenia o rezervácii dovolenky predloženého k odvolaniu vyplýva, že do 12.7. mal byť v Chorvátsku a teda 13.7. už na žiadnej dovolenke nebol. Tiež nie je pravdivé a preukázané, že by sa právny zástupca žalovaného z dovolenky v Egypte vrátil v nedeľu 25.8.2024, keď na ním predložených cestovných dokumentoch je uvedený prílet 22.8.2024 (štvrtok) a následne nie je pravdivé ani tvrdenie právneho zástupcu žalovaného, že bude dokonca augusta na dovolenke. Pojednávanie v tejto veci sa dohodlo na žiadosť právneho zástupcu žalovaného na termín 2.9.2024 a už 15.5.2024 sudkyňa avizovala, že sa 2.9.2024 bude vykonávať pre dnes záverečných rečí. Právny zástupca žalovaného teda vedel, že žalobkyni bola uložená dňa 15.5.2024 povinnosť vyjadriť sa k jeho neskoro predloženému podaniu a k listinným dôkazom, chcel pojednávanie po prázdninách na 2.9.2024 a mal skoro dva mesiace na zaujatie stanoviska a predloženie takých dôkazov, ktoré do konania nebolo možné predložiť už skôr. V deň pred uskutočnením pojednávania (v deň pracovného pokoja) v nedeľu 1.9.2024 v poobedných hodinách právny zástupca žalovaného zaslal vyjadrenie k podaniu žalobkyne doručeného mu už 13.7.2024, doručil súdu námietky k znaleckému posudku Ing. Hurtu (ktorý mu bol doručený už 18.3.2024). Toto podanie obsahuje klamlivé tvrdenie, že v období od 10. júla do konca augusta 2024 bude na zahraničnej dlhodobo plánovanej a zaplatenej dovolenke a nebolo v jeho možnostiach dostatočne sa oboznámiť s podaním žalobkyne doručené právny zástupca žalovaného dňa 13.7.2024. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný uplatnil námietky proti znaleckému posudku Ing. Hurtu prvýkrát v podaní z 1.9.2024 t.j. 5,5 mesiaca a potom čoho obdržal a následne po 7 mesiacov od jeho obdržania v odvolaní, žalobkyňa žiadala odvolací súd, aby na jeho námietky k znaleckému posudku neprihliadal, pretože neboli uplatnené včas a bolo možné ich uplatniť už v skoršom štádiu konania. Neobstojí ani jeho argumentácia, že na posúdenie znaleckého posudku si musel vyhľadať odborníka, pretože ako vyplýva z podaní žalobkyne, tá dokázala v lehote stanovenej súdom (30 dní) predložiť námietky k znaleckým posudkom Ing. Uja aj Ing. Morvayovej a taktiež ich konzultovala s odborníkmi zo znaleckého odboru. Žalobkyňa tiež poukázala na to, že podľa odvolania sa právny zástupca žalovaného 26.8.2024 necítil zdravotne dobre, avšak lekára navštívil až 3.9.2024, pričom sa vrátil z Egypta vo štvrtok 22.8.2024 (nie v nedeľu ani 25.8. ani 1.9.2024). Žalobkyňa predpokladá, že ošetrojúci lekársky daný termín nevymyslel, ale bol mu oznámený pacientom a ak následne právny zástupca túto správu predložil v súdu ako dôkaz, nesie za ňu zodpovednosť. Nezmyselné je podľa žalobkyne obviňovať súd, že dňa 2.9. nemohol mať vedomosť, že sa v nedeľu vrátil z Egypta, keď takéto tvrdenie na pojednávanie neodznelo a ani, že súd urýchlene ukončil dokazovanie, keď to bolo avizované už 15.5.2024, že bude dňa 2.9.2024 prednes záverečných rečí. Vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca tvrdí, že 26.8.2024 sa necítil zdravotne dobre a mal tiež vedomosť aké úkony ho čakajú, mal možnosť zabezpečiť si buď svoje zastúpenie iným advokátom alebo navštíviť lekára včas, aby sa riadne vedel ospravedlniť z neúčasti na súdnom pojednávaní a žiadať o jeho odročenie. Žalobkyňa nesúhlasila ani s tvrdením žalovaného, že mohla už všetky dôkazy predložiť skôr. Na pojednávaní dňa 24.1.2024 síce predložila ocenenie realitných kancelárií, toto však bolo reakciou na podanie žalovaného, kde spochybňoval znalecký posudok Ing. Tanušku; ostatné dôkazy, ktoré boli do konania predložené žalobkyňou boli bezprostrednou reakciou na podania žalovaného.

40. Žalobkyňa sa vyjadrila k námietke hodnotenia znaleckých posudkov súdom zo strany žalovaného, pričom uviedla, že riadne zniesla námietky proti znaleckému posudku Ing. Uja a formulovala konkrétne námietky a vady posudku. Následne po vylúčení znalca, keď ani sám znalec nevedel riadne zdôvodniť svoje tvrdenia, žalovaný predložil ďalší znalecký postup Ing. Morvayovej, pri ktorom žalobkyňa tiež uviedla konkrétne námietky. Žalobkyňa nerozporuje, že znalecké dokazovanie súdom navrhovala ona sama, avšak po doručení uznesenia z 30.1.2024, podaním zo 16.2.2024 jasne odôvodnila, prečo nezloží preddavok, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že na ňou predložený znalecký posudok Ing. Tanušku konajúci súd nebude prihliadať ako uviedol v rámci predbežného právneho posúdenia na pojednávaní dňa 24.1.2024. Následne doručila dňa 6.3.2024 znalecký posudok Ing. Hurtu, ktorý

sa k dispozícii žalovaného dostal 18.3.2024 a pokiaľ žalovaný chcel vznášať konkrétne námietky proti tomuto znaleckému posudku mohol tak urobiť po 18.3.2024, pretože sa od tej doby uskutočnili ešte 3 pojednávania, z ktorých na dvoch bol prítomný žalovaný aj s právnym zástupcom (25.3.2024 a 15.5.2024).

41. Žalovaný sa v replike zotrval na podanom odvolaní a dôvodoch v ňom uvedených. Zopakoval, že skutočnosť, že sa právnym predpisom určila lehota na doručenie do elektronickej schránky právnym zástupca na 15 dní, a následne dôjde k tzv. fikcii doručenia nasvedčuje tomu, že zákonodarca rozumne umožnil prijímateľovi elektronickej zásielky prijať zásielku v časovom rozpätí 15 dní s následnou fikciou doručenia, a využitie tejto zákonnej možnosti neznamená žiadne porušenie zákona, tak ako sa to snaží navodiť žalobkyňa. Vo vzťahu k otázke uzatvorenia súdneho zmieru uviedol, že práve právnym zástupca žalovaného po pojednávaní dňa 15.5.2024 oslovil právneho zástupcu žalobkyne, aj za prítomnosti žalobkyne a žalovaného, s návrhom na uzatvorenie súdneho zmieru. Zopakoval tiež, že listiny a návrhy predložené dňa 24.1. a 25.3.2024 mohla žalobkyňa podať už pri podávaní žaloby alebo najneskôr pri podaní rozšírenia žaloby a zmene petitu z 13.9.2023. Žiadny z uvedených dôkazov a návrhov nevyplýva z nejakého iného dôkazu. Takže nie žalovaný spôsobuje prieťahy v konaní, ale samotná žalobkyňa. Za ohováranie považoval žalovaný tvrdenie žalobkyne o tom, že celé konanie sa nesie s poukazom na majetok rodičov žalobkyne, a že žalovaný z manželstva chce práve preto získať nadštandardný majetkový prospech. Ďalej uviedol, že výrok I. (o zrušení podielového spoluvlastníctva) sám o sebe nemôže obstať bez jeho naviazania na výrok II. (prikázanie vlastníctva žalobkyne), avšak výroky I. a II. sú logicky aj svojimi následkami naviazané na výrok III., s ktorým žalovaný nesúhlasí. K námietke žalobkyne, že je na žalovanom preukázať sumu, ktorú žalovaný sám uhradil na spoločný hypotekárny úver, mal za to, že táto je nepochopením argumentácie žalovaného v odvolaní. Zo žaloby žalobkyne z 19.4.2023 ako aj zmeny žaloby, vyplýva, že pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva je nutné zohľadniť aj hodnotu záložného práva, ktoré viazne na vyporiadávanej veci, a že táto vada má znižovať o hodnotu záložného práva, a tento spôsob žalobkyňa pomenúva tzv. vyporiadaním v podielového spoluvlastníctva v širšom zmysle, t.j. započítaním zostatku záložného práva. Žalobkyňa bola teda stranou, ktorá tvrdila započítanie zostatku hypotekárneho úveru do konečného vyporiadania. V zmene žaloby žalobkyňa počítala s hodnotou znaleckého posudku znalca Ing. Tanušku vo výške 198.000 eur, o ktorom na pojednávaní uznala, že sa nedá použiť pre účely žaloby, a následne v zmene žaloby počítala s touto sumou, kde z titulu tzv. širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva vypočítava sumu 23.267,31 ako rozdiel sumy 29.450 eur (nevie, čo je to za sumu), a premieta do petitu do navrhovaného výroku III. Teda je zrejmé, že preukázanie výšky zostatku hypoúveru ťaží žalobkyňu a nie žalobcu, a to ku dňu rozhodnutiu súdu o vyporiadaní v širšom zmysle. Uviedol tiež, že žalobkyňa si prisvojuje právo súdu hodnotiť dôkazné návrhy a ich možný obsah. S takýmto postupom nesúhlasil, je to práve doména súdu a nie žalobkyne. K argumentácii žalobkyne, že žalovaný nenamietal obsah zápisnice v rozvodovom konaní sp. zn. 21P/151/2019, uviedol, že v rozvodovom konaní sa nejednalo o vyporiadanie spoluvlastníctva a je na žalovanom, kedy a aký prostriedok obrany použije. Skutočnosť, že žalovaný dovtedy nenamietal obsah uvedenej zápisnice, ešte neznamená, že s obsahom súhlasil. Ďalej uviedol, že žalovaná sa nezaobrá skutočným dôvodom odvolania k otázke nevypočutia Ing. Morvayovej, ktorým bolo, že podľa súdu neboli vyhradené skutkové okolnosti, ku ktorým sa mala vypočuť znalkyňa Ing. Morvayová, avšak žalovaný reagoval na námietky žalovanej vo vzťahu k znaleckému posudku Ing. Morvayovej a na tento prejav žalovanej reagoval návrhom na výsluch znalkyne Ing. Morvayovej. Žalovaný nesúhlasil so žalobkyňou v tvrdení, že je správny postup súdu v tom, že v zápisnici o pojednávaní súd neuviedol konkrétne obsah svojho právneho posúdenia, sporné a nesporné tvrdenia a že ktoré dôkazy vykoná alebo nevykoná. Inštitút predbežného právneho posúdenia nie je samoučelný. Práve jeho obsah determinuje ďalší postup strán konania, ich ďalšie skutkové tvrdenia ako aj dôkazné návrh, preto je potrebné jeho obsah dostatočne konkrétne uviesť v zápisnici. K tvrdeniu žalobkyne, že podanie-inzerát doručený súdu 19.8.2024 bolo právnym zástupca žalovaného doručené mailom, žalovaný uviedol, že CSP takýto postup neupravuje a uvedený mail od právnym zástupca žalobkyne nebol zaslaný právnym zástupca žalovaného, právnym zástupca žalovaného nečítal takýto dôkaz. K neodročeniu pojednávania žalovaný doplnil, že skutočnosť, že právnym zástupca žalovaného predložil súdu potvrdenie dovolenky v Chorvátsku od 29.6.2024 a v Egypte od 11.8.2024, ešte neznamená, že právnym zástupca žalovaného nečerpá dovolenku v ostatných dňoch mesiaca jún – august 2024. U právneho zástupca žalovaného prepukli z noci 1.9.2024 na 2.9.2024 intenzívne bolesti brucha spolu s intenzívnou hnačkou vrátane zvracania počas celého dňa 2.9.2024, nemohol sa v tento deň dostaviť k lekárovi. Právnym zástupca žalovaného dňa 3.9.2024 poslal mail súdu, v ktorom zaslal aj potvrdenie o práceneschopnosti, a takisto ospravedlnenie svojej neúčasti. Tento mail sa nedostal do

spisu, ale až následne bol do spisu elektronicky zaslaný prostredníctvom právny zástupca žalovaného. Tvrdenie súdu o tom, že listiny obsahujúce osobné údaje sa uchovávajú oddelene od ostatnej časti spisu je pre právny zástupca žalovaného novinkou. Doposiaľ skoro vo všetkých spisoch či civilných konaní alebo trestných konaní, boli súčasťou spisu aj osobné údaje, či svedkov alebo účastníkov konania, vrátane rozvodového konania. Súd dňa 2.9.2024 požadoval od právneho zástupcu žalovaného o 8:45 hod. predloženie lekárskeho potvrdenia súdu do 9:00 hod., teda za 15 min, čo je extrémnym vybočením zo zásad spravodlivého konania ako aj zdravého rozumu, a v neposlednom rade tak zákonnosti ako aj porušenia etických princípov spoločnosti.

42. Žalobkyňa svoje právo podať odvoláciu dupliku nevyužila.

43. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok je potrebné v napadnutom rozsahu zrušiť s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

44. Keďže výrok VI. rozsudku súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, je rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatný a nebol preto predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

45. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnostiam tvoriacim predmet ich podielového spoluvlastníctva a vyporiadal ho tak, že nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne, za primeranú náhradu vo výške 86.398 eur, uložil žalobkyňi povinnosť zaplatiť žalovanému 6.182,69 eura (titulom 1 zaplatených splátok hypotekárneho úveru) a tiež uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 14.400 eur (ako náhradu za nadužívanie nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve strán sporu žalovaným).

46. Žalobca v odvolaní namietal nesplnenie procesných podmienok, nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým mu odňal možnosť konať pred súdom, nevykonanie navrhnutých dôkazov, nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ako aj, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené.

47. V rámci odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP (nesplnenie procesných podmienok) z odvolania žalovaného možno vyvodiť, že pod tento odvolací dôvod zrejme subsumoval vadu v obsadení súdu, keď napadnuté rozhodnutie bolo podľa jeho názoru vydané vylúčenou sudkyňou, a to pre jej zaujatosť. Žalovaný poukazyval v tejto súvislosti na procesný postup súdu, keď neprístupoval rovnako k stranám sporu, ale najmä, že nevyhovel jeho žiadosti o odročenie pojednávania dňa 2.9.2024. Tento odvolací dôvod v prejednávanej veci naplnený nebol, pretože žalovaným namietaná zaujatosť sudcu by mala celkom zjavne spočívať v jeho procesnom postupe. Zákon (§ 49 ods. 3 CSP) výslovne vylučuje, aby dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu boli okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednanom spore. Postupom sa pritom rozumejú procesné úkony vrátane rozhodnutí. V postupe sudcu pri prejednaní konkrétneho sporu sa prejavuje samotný výkon súdnictva, preto tieto okolnosti nemôžu byť samy o sebe dôvodom zaujatosti sudcu.

48. Za dôvodné odvolací súd nepovažoval ani námietky žalovaného týkajúce sa procesného postupu súdu, pokiaľ namietal, že súd na pojednávaní dňa 24.1.2024 porušil § 99 ods. 1 CSP v spojení s § 181 ods. 2 CSP, § 52 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z.z., keď pri prednese v zmysle § 181 ods. 2 CSP neuviedol

do zápisnice konkrétne, ktoré skutkové tvrdenia považuje súd za sporné, ktoré považuje za nesporné a ako predbežne právne posúdil vec. Túto námietku vyhodnotil odvolací ako celkom zjavne nedôvodnú, pretože zo zvukového záznamu z pojednávania dňa 24.1.2024 jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie za prítomnosti oboch strán sporu ako aj ich právnych zástupcov uviedol v zmysle § 181 ods. 2 CSP riadne a vyčerpávajúco sporné i nesporné skutočnosti, ako aj predbežné právne posúdenie veci. Ustanovenie § 98 CSP predpisuje obligatórne zaznamenávanie procesných úkonov súdu, pri ktorých súd koná so stranou alebo vykonáva dokazovanie, technickým zariadením na zaznamenávanie zvuku. Pokiaľ to však súd považuje za vhodné a účelné, spisuje sa o procesných úkonoch v zmysle § 99 CSP aj zápisnica, v ktorej sa označí prejednávaná vec, uvedú sa prítomní, opíše sa priebeh procesného úkonu a uvedie sa podstatný obsah prednesov a výrok rozhodnutia. Rozhodnutie o tom, čo je podstatné a čo a ako treba zachytiť v zápisnici, je však rozhodnutím sudcu, ktorý zápisnicu diktuje. V prípade ak sa vyhotovuje zvukový záznam aj zápisnica, je pre ďalšie konanie rozhodné to zachytenie, ktoré je na zvukovom zázname, a nie v zápisnici. Z uvedeného vyplýva, že je vecou sudcu, ktoré skutočnosti a v akom rozsahu do zápisnice o pojednávaní zaznamená, pokiaľ sa súčasne vyhotovuje zvukový záznam. Súd nie je povinný do zápisnice spísať všetko, čo je zachytené na zvukovom zázname, keďže prioritu má práve zvukový záznam z pojednávania. Rozhodujúce v danom prípade je, že súd prvej inštancie si riadne splnil svoju povinnosť v zmysle § 181 ods. 2 CSP, čo vyplýva zo zvukového záznamu z pojednávania, preto námietka žalovaného o nezaznamenanie konkrétnych sporných a nesporných skutočností a predbežného právneho posúdenia veci v zápisnici o pojednávaní, nemohla obstať.

49. Len pre úplnosť odvolací súd tiež dodáva, že z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je jeho cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (7Cdo/111/2020, 1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020, 7Cdo/45/2020). I v prípade, ak by súd prvej inštancie opomenul aplikovať § 181 ods. 2 CSP, teda neuviedol by, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, ako aj svoje predbežné právne posúdenie veci (k čomu však podľa zvukového záznamu v prejednávaní veci nedošlo), toto opomenutie by žiadnym spôsobom nediskvalifikovalo strany v práve zúčastniť sa na pojednávaní, robiť prednesy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, navrhovať dôkazy, či v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., nezbavilo by to strany ani povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a nemalo by žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strán sporu z ich procesných práv, ktoré im Civilný sporový poriadok priznáva. K tomu je potrebné dodať, že aj v prípade, ak súd postupuje podľa § 181 ods. 2 CSP a označí určité skutkové tvrdenia ako sporné a tiež oznámi predbežné právne posúdenie veci, to ešte neznamená, že vo vzťahu k tomuto skutkovému tvrdeniu vyslovuje svoj konečný názor, a súčasne to neznamená striktnú viazanosť ním formulovaného predbežného právneho posúdenia veci, čo teda nevyhnutne podporuje záver, že ani dodržanie tohto postupu nezbavuje strany sporu povinnosti byť v spore aktívny a predkladať v ňom také dôkazy, ktoré podporujú a dokazujú nimi tvrdené skutočnosti. Opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP sa konvaliduje vydaním rozhodnutia vo veci samej, v ktorom súd svoje názory oznámil, a tým zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu (takýto právny názor považoval Ústavný súd SR za ústavne konformný napr. v rozhodnutiach IV. ÚS 16/2012, I. ÚS 643/2022, I. ÚS 646/2022, II. ÚS 366/2018).

50. Rovnako tak nedôvodnou bola i opakovaná námietka žalovaného o nedoručení mu správy ÚPSVaR od sociálnej pracovníčky B. z konania vedeného na Okresnom súde Galanta sp. zn. 21P/151/2019. Dôkaz správou zo šetrenia pomerov ÚPSVaR GA zo 7.1.2020 bol súdom prvej inštancie vykonaný na pojednávaní dňa 15.5.2024, a to prečítaním predmetnej správy v celom jej znení, ako to vyplýva aj zo zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 15.5.2024.

51. Odvolací nesúhlasí ani s odvolacou námietkou žalovaného, že výroky IV. a V. napadnutého rozsudku sú neurčité z dôvodu, že z nich nie je jasné, aký je právny titul uloženej povinnosti. Právny titul uloženej peňažnej povinnosti totiž vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom vo výroku súd jasne uviedol kto má akú peňažnú pohľadávku komu zaplatiť. Ak súd vo výroku III. uviedol právny titul uloženej povinnosti (náhrada za spoluvlastnícky podiel), urobil tak v súlade so súdnou praxou, uvedené však

neznamená, že by to bolo podmienkou určitosti daného výroku a ani to, že by mal následne právny titul uloženej povinnosti uvádzať pri iných výrokoch znejúcich na zaplatenie peňažnej sumy.

52. Ako dôvodnú však vyhodnotil odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného, že súd dňa 2.9.2024 pojednával a ukončil dokazovanie bez prítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, čím mu odňal právo konať pred súdom.

53. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

54. Z obsahu spisu vyplýva, že zamestnankyňa právneho zástupcu žalovaného e-mailom doručeným súdu dňa 2.9.2024 o 8:14 h. ospravedlnila neúčasť právneho zástupcu na pojednávaní dňa 2.9.2024 o 9:00 h. a požiadala o jeho odročenie z dôvodu náhleho zhoršenia zdravotného stavu právneho zástupcu žalovaného (zjavne črevná viróza). Žalovaný tiež e-mailovým podaním doručeným súdu dňa 2.9.2024 o 8:19 h. ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní a požiadal o jeho odročenie, pretože jeho právny zástupca nemôže prísť na pojednávanie a bez neho ísť na pojednávanie nechce, keďže najlepšie pozná prípad a situáciu v jeho bývalej rodine a nechce, aby ho pred súdom zastupoval iný právnik. V nadväznosti na zaslaný e-mail z advokátskej kancelárie právneho zástupcu žalovaného, súd prvej inštancie e-mailom z 2.9.2024 o 8:23 h. žiadal predložiť písomné potvrdenie o vážnom zhoršení zdravotného stavu právneho zástupcu žalovaného. Zo zápisnice z pojednávania z 2.9.2024 vyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil prítomných, že sudkyňa pred pojednávaním telefonicky upozornila kanceláriu právneho zástupcu žalovaného, že pokiaľ dôvod odročenia nebude riadne doložený, súd ho nebude akceptovať. Súd následne rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, vykonal dokazovanie, umožnil žalobkyni predniesť záverečnú reč a následne ukončil dokazovanie, pričom pojednávanie odročil na vyhlásenie rozsudku na termín 2.10.2024 o 10:45 h.

55. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že e-mailom z 2.9.2024 o 9:21 h. zamestnankyňa advokátskej kancelárie právneho zástupcu žalovaného oznámila, že telefonovala s právnym zástupcom a informovala ho o potrebe predloženia lekárskeho potvrdenia, pričom právny zástupca z dôvodu zdravotných problémov nie je schopný opustiť bydlisko a k lekárovi pôjde akonáhle mu to zdravotný stav umožní a lekárske potvrdenie predloží. Dňa 3.9.2024 právny zástupca doručil súdu prvej inštancie e-mail, v ktorom opísal okolnosti jeho náhleho zhoršenia zdravotného stavu a predložil i potvrdenie o práceneschopnosti od 2.9.2024.

56. Podľa § 183 ods. 1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

57. Podľa § 183 ods. 2 CSP, od advokáta možno okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom, vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročenej pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu.

58. Cieľom právnej úpravy odročenia pojednávania v § 183, § 184 CSP je zabrániť obštrukciám, ktoré strany využívajú na opakované odročovanie pojednávania, ktoré sa v mnohých prípadoch ukázalo ako nedôvodné. Ustanovenie § 157 ods. 1 CSP súdu ukladá povinnosť, aby rozhodol rýchlo a hospodárne, spravdla na jednom pojednávaní. Odročenie pojednávania preto prichádza do úvahy len z dôležitého dôvodu, t.j. ak sa strana sporu alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôžu dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo požadovať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Platí, že posúdenie dôležitosti dôvodu na odročenie pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/19/2014). Od strany, ktorá sa mieni na pojednávanie včas dostaviť, nemožno spravodlivo požadovať, aby musela strpieť prejednanie a rozhodnutie veci v jej neprítomnosti, ak nastane prekážka alebo iná okolnosť, ktorá

jej bráni sa na pojednávaní zúčastniť. Táto prekážka alebo okolnosť súčasne musí predstavovať dôležitý dôvod. Preto príčina prečo sa strana pojednávania zúčastniť nemôže a z ktorej dôvodu žiada o odročenie pojednávania sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov (por. 3Obdo/11/2009). Popri dôležitom dôvode na odročenie termínu pojednávania na návrh strany, resp. jej zástupcu musí byť kumulatívne splnený aj predpoklad, že od strany, resp. jej zástupcu nemožnosť spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť (§ 183 ods. 1 CSP). Zákon vytvára konštrukciu (§ 183 ods. 2 CSP), že ak je strana zastúpená advokátom a tento požiadal odročenie termínu pojednávania z dôvodu existencie prekážky na jeho strane, vždy od neho možnosť spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Z uvedeného pravidla však existujú dve výnimky, a to jednak existencia dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním; a jednak ak advokát súdu preukáže, že strana odôvodnene trvá na zastúpení týmto advokátom. V prípade existencie dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním, pôjde predovšetkým o situácie, objektívna prekážka na strane zástupcu strany sporu, ktorý je advokátom, nastala deň predchádzajúci alebo v deň termínu pojednávania, t.j. v takom krátkom časovom okamihu, že nebolo možné, aby si advokát na základe substitučného plnomocenstva ustanovil zástupcu.

59. V danom prípade súd prvej inštancie žiadosti právneho zástupcu žalovaného o odročenie termínu pojednávania nevyhovel, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku dôvodil i tým, že právny zástupca žalovaného na druhý deň po pojednávaní konanom 2.9.2024 doložil potvrdenie od lekára z 3.9.2024, na ktorom je uvedené, že pacient uviedol, že v nedeľu sa vrátil z Egypta. Na základe všeobecne známych skutočností, následne preverených na príslušnom oddelení Okresného súdu Galanta však mal súd prvej inštancie závažné pochybnosti o pravdivosti týchto tvrdení, keď mal vedomosť o tom, že právny zástupca žalovaného sa v týždni predchádzajúcom pojednávaniu konanému 2.9.2024 nachádzal na území SR a dokonca aj na tamomšom súde a vykonával svoje povolanie. Právny zástupca žalovaného tak mal možnosť riadne a včas realizovať procesné úkony v konaní, tak aby predišiel prípadnému zmareniu pojednávania. V dôsledku uvedeného mal teda súd prvej inštancie pochybnosti o hodnovernosti tvrdení právneho zástupcu žalovaného, a preto trval na preukázaní existencie dôvodu odročenia.

60. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie dôvodil i skutočnosťami, ktoré mu nemohli byť známe v čase rozhodnutia o žiadosti o odročenie pojednávania, konkrétne potvrdenie od lekára z 3.9.2024, na ktorom je uvedené, že pacient uviedol, že v nedeľu sa vrátil z Egypta, čo je však neprípustné. V čase rozhodnutia o žiadosti o odročenie pojednávania súd mohol vychádzať len zo skutočností oznámených mu kanceláriou právneho zástupcu žalovaného, t.j. náhleho vážneho zhoršenia zdravotného stavu (črevná viróza) a následných informácií zistených v rámci telefonického rozhovoru s kanceláriou právneho zástupcu žalovaného. V danom prípade tak bol naplnený dôvod na odročenie pojednávania, pretože je zrejmé, že v prípade náhleho zhoršenia zdravotného stavu nemožno od nikoho spravodlivo požadovať, aby obratom doložil potvrdenie od lekára. Bola tak splnená výnimka v zmysle § 183 ods. 2 CSP, t.j. existencia dôvodov, ktoré nastali u právneho zástupcu žalovaného krátko pred pojednávaním, a teda nebolo od možné spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom.

61. Napriek poukazu súdu prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/167/2010, podľa ktorého v žiadosti o odročenie termínu pojednávania je potrebné nielen tvrdiť, že existujú dôvody na odročenie pojednávania, ale je potrebné preukázať aj ich dôvodnosť, toto rozhodnutie v súdnej veci nebolo i s ohľadom na odlišné skutkové okolnosti prípadu aplikovateľné. Vo veci sp. zn. 3Cdo/167/2010 totiž žiadosť o odročenie pojednávania (podaná 3 dni pred pojednávaním) nebola podaná z dôvodu náhleho zhoršenia zdravotného stavu účastníka, ale z dôvodu, že pracoval v zahraničí. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, v prípade náhleho zhoršenia zdravotného stavu nemožno od strany alebo jej zástupcu požadovať, aby obratom predložili súdu potvrdenie od lekára. Navyše v prejednávanej veci právny zástupca ním uvádzaný dôležitý dôvod nasledujúci deň po pojednávaní (3.9.2024) aj preukázal predloženým potvrdením od lekára s práceneschopnosťou od 2.9.2024. Je zrejmé, že v prípade, ak dôvodom žiadosti strany (jej zástupcu) o odročenie pojednávania je náhle zhoršenie zdravotného stavu, sú možnosti súdu ohľadom preverenia tvrdených skutočností značne limitované. Prípadné opakované obštrukčné správanie (v prípade následného nepreukázania dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania, čo ale nie je prejednávaný prípad) však súd má možnosť eliminovať postupom podľa § 184 ods. 2 CSP.

62. Tým, že súd prvej inštancie nevyhovel žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania a vo veci dňa 2.9.2024 konal bez prítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, vykonal dokazovanie a zároveň

aj dokazovanie vyhlásil za skončené, odňal žalovanému aj je ho právo zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci (právo záverečnej reči). Je to významné právo strany, a je povinnosťou súdu vyzvať strany a ich zástupcov na jej prednesenie. Upretie, resp. odňatie práva sporovej strany predniesť pred skončením dokazovania záverečnú reč predstavuje zásadný zásah do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a do princípu rovnosti strán v zmysle čl. 6 ods. 1 CSP. Takéto upretie práva na záverečnú reč je možné len v prípade, ak by pojednávanie prebiehalo v neprítomnosti strán lege artis. Súd prvej inštancie ale v rozpore so zákonom pojednával dňa 2.9.2024 bez prítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, vykonával dokazovanie a zároveň aj ukončil dokazovanie, bez umožnenia žalovanému predtým predniesť záverečnú reč, pričom tento vadný postup súdu prvej inštancie založil dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

63. Žalovaný tiež dôvodne namietal, že na pojednávaní dňa 2.9.2024 súd vo veci vykonal dokazovanie aj listinami a aj oboznámením podstatného obsahu spisu Okresného súdu Galanta sp.zn. 21P/151/2019, avšak nedošlo k čítaniu uvedených listín, čím sa porušilo ust. § 204 CSP o spôsobe vykonania dôkazu listinou. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie v zápisnici o pojednávaní zo dňa 2.9.2024 uviedol, že oboznámil listiny z č.l. 1-424 ich čítaním. Odvolací súd si v tejto súvislosti vypočul i zvukový záznam z predmetného pojednávania, z ktorého vyplýva, že nedošlo k čítaniu uvedených listín, pričom súd prvej inštancie ani v zápisnici a ani ústne na pojednávaní (podľa zvukového záznamu) nekonštatoval, že by pri všetkých listinných dôkazoch (v rámci listín na čl. 1 - 424 spisu) boli splnené podmienky podľa § 204 CSP, t.j. že prečítanie alebo oznámenie listín nebolo nutné, pretože odpisy listín boli strane sporu v priebehu konania doručené a listiny alebo ich obsah neboli protistranou spochybnené. Zároveň je však potrebné uviesť, že nie všetky listy spisu na čl. 1-424 sú listinnými dôkazmi a navyše na čl. 336 spisu je pripojený aj spis z iného konania (21P/151/2019) a pri tomto vôbec nie je zrejmé, ktoré listiny z neho súd vykonal ako dôkaz. Ak je dôkaz vykonávaný listinami obsiahnutými v inom spise, musí byť zo zápisnice o pojednávaní zrejmé, ktoré konkrétne dôkazné prostriedky z iného spisu súd využil. Vykonanie dôkazu súhrnne celým spisom nie je správne, keďže nie je možné posúdiť, ktorý z konkrétnych dôkazných prostriedkov z iného spisu súd vykonal, keďže spravidla nedochádza k tomu, že by bol v civilnom konaní čítaný alebo oboznamovaný obsah celého spisu.

64. Pokiaľ ide o ďalšie námietky žalovaného, pre účely ďalšieho konania odvolací súd uvádza, že dôkazné bremeno o zostatku hypotekárneho úveru zaťažuje žalovaného, ako stranu, ktorá z tohto dôkazu vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Dodáva sa, že dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena stranou sporu je jej neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad (neúspech) sa pričíta strane, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno (zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva). Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí strana preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá zo strán sporu je povinná stanovený okruh skutočností preukázať. Otázka posudzovania dôkazného bremena je integrálnou súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov. Nejde teda o právne posudzovanie veci, ktorým treba spravidla rozumieť hmotnoprávne posúdenie (subsumpciu) /rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 400/09, publikované v Zbierke pod č. 21/2010/.

65. Povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky je v sporovom konaní povinnosťou strán, ktorá im je všeobecne uložená v ustanovení § 185 CSP. Ide o povinnosť tej zo strán, ktorá tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. Povinnosť strán tvrdiť určité potrebné skutočnosti v sporovom konaní ovládanom prejednávacou zásadou sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť stranou uvádzanou. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, rozhoduje vždy súd a procesný predpis strane priznáva právo na vykonanie určitého dôkazu navrhnuť. Vo všeobecnosti platí, že dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu tejto skutočnosti tiež tvrdí. V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník

musí uniesť dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje. Ide tu o tzv. delenie alebo presúvanie dôkazného bremena. Neplatí teda, že dokazovať skutočností je len povinnosťou žalobcu. Napriek tomu, že žalobkyňa navrhla vyporiadať aj zostatok hypotekárneho úveru, pokiaľ žalovaný tvrdil, že suma hypotekárneho úveru sa musí ustáliť ku dňu rozhodnutia súdu, potom bolo jeho povinnosťou tiež tvrdiť a predložiť dôkazy o jeho zostatku, pretože takýto dôkaz je jednoznačne v jeho prospech (i pokiaľ ide o výšku vyporiadacieho podielu, ako aj sumu splátok, ktorú mu má žalobkyňa zaplatiť). Navyše v konaní nebolo sporu o tom, že hypotekárny úver spláca už len žalovaný, teda práve on musí mať najlepší prehľad o tom, kedy, koľko a v akej výške splátky uhradil.

66. Odvolací súd taktiež nemá dôvod nesúhlasiť s využitím sudcovskej koncentrácie konania zo strany súdu prvej inštancie. Sudcovská koncentrácia konania je totiž výlučne v diskrečnej právomoci súdu, tzn. včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. V zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení a dôkazov až na pojednávaní nie je včasné. Súd prvej inštancie v danej veci na prostriedky procesnej obrany žalovaného (námiety proti znaleckému posudku) neprihliadol z dôvodu, že nebol uplatnený včas, čo súd prvej inštancie odôvodnil tým, že bol žalovaný poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania a mal dostatok času na sformulovanie konkrétnych námietok proti obsahu znaleckého posudku alebo postupu znalca, pričom žalovaný tak urobil po viac ako piatich mesiacoch, a to písomným podaním doručeným v deň pojednávania 2.9.2024, súd rozhodol, že tento prostriedok procesnej obrany nebol uplatnený včas a na podanie žalovaného zo dňa 2.9.2024 a k nemu pripojené prílohy neprihliadal. V prípade, ak by bolo zákonným spôsobom uskutočnené pojednávanie, vykonané a aj ukončené dokazovanie, nebolo by dôvodu, aby odvolací súd do tohto diskrečného práva súdu prvej inštancie zasahoval, a teda posudzoval, či súd prvej inštancie mal alebo nemal na prostriedky procesnej obrany žalovaného prihliadnúť. Avšak za danej situácie, keď súd prvej inštancie odňal svojim postupom žalovanému právo konať pred súdom, bude v ďalšom konaní potrebné, aby sa súd prvej inštancie vysporiadal i s námietkami žalovaného proti znaleckému posudku Ing. Hurtu.

67. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie, keď vyhodnotil nelogicky a nesprávne skutočnosť, že žalovaný užíval nad svoj podiel rodinný dom, odvolací súd uvádza, že odôvodnenie tejto časti uplatneného nároku žalobkyne (ktorý je úplne samotný od návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva) nie je dostatočné, ani podložené dôkazmi. Najmä nie je zrejmé, na základe akých skutočností súd prvej inštancie vyvodil skutkový záver, že žalovaný užíval nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Ako vyplýva z ustálenej súdnej praxe (nižšie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 184/2010) dôvod, pre ktorý spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný. Aj s ohľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie vo veci nevykonal riadne dokazovanie (nie je zrejmé, ktorými listinami zo spisu sp. zn. 21P/151/2019 vykonal dokazovanie) je taktiež predčasný skutkový záver o tom, že žalobkyňa bola nútená opustiť spoločnú nehnuteľnosť.

68. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 184/2010 uviedol, že „ak spoluvlastník neužíva (nemôže užívať) spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, obohatenie druhého spoluvlastníka (ostatných spoluvlastníkov) spočíva v užívaní väčšieho rozsahu predmetu spoluvlastníctva, než ktorý zodpovedá jeho (ich) spoluvlastníckemu podielu“. Zdôraznil, že „nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom

oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. Pri posudzovaní rozsahu užívania spoločnej veci však nemusí byť rozhodujúca len veľkosť užívanej časti veci (výmera časti pozemku), ale rozhodujúca môže byť úžitková (hospodárska) hodnota užívanej časti veci, ak je táto hodnota, vzhľadom na konkrétne okolnosti, u jednotlivých častí veci, rozdielna“.

69. V kontexte všetkého vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (prejednaním veci bez prítomnosti žalovaného, čím došlo zároveň k porušeniu práva žalovaného predniesť záverečnú reč) k znemožneniu žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom aj s ohľadom nevykonanie riadneho dokazovania listinami, nie je dobre možné tento nedostatok napraviť až v konaní pred odvolacím súdom.

70. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu napadnutých výrokov I. až V., s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP vrátane závislého výroku VII. o náhrade trov konania (§ 379 písm. a/ CSP) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

71. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude v konaní pokračovať a o žalobe žalobkyne opätovne rozhodnúť, pričom v ďalšom konaní súd prvej inštancie riadne vykoná dokazovanie listinami, dôsledne vyhodnotí a podľa potreby doplní vykonané dokazovanie, a to aj v časti uplatneného nároku žalobkyne na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, pričom sa dôsledne vysporiada s námietkami žalovaného i proti znaleckému posudku Ing. Hurtu. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

72. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov prvoinstančného, aj tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), pričom v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania v prípade vyporiadania podielového spoluvlastníctva dáva odvolací súd tiež do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/94/2022 z 26.9.2023, ako aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 138/2022 z 23.6.2022 a podporne i nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 266/2022 z 23.6.2022.

73. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné dovolanie.